

Johannes Rothkranz

6 6 6

číslo šelmy

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *666 – die Zahl des Tieres*,
Verlag Anton A. Schmid, Durach 1996, přeložil © Jaroslav Voříšek 1998

Johannes Rothkranz

6 6 6

číslo šelmy

PRO FIDE CATHOLICA

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
1. Číslo 666 jako symbol Satana	7
2. Elektronické „peníze“ ve znamení 666	11
3. „Experimenty v polních podmínkách“, nenásilný nátlak směrem k 666 ...	13
4. Již brzy všechno pouze na „čipovou“ kartu?	15
5. Kdo vězí za čipovou kartou 666?	19
6. Cílem je totální kontrola!	22
7. Satanovo číslo na ruku nebo na čelo?	62
8. Kdy k tomu dojde?	66
9. Krvavé pronásledování	72
Nejnovější informace místo doslovu	80

Úvodní slovo editora českého překladu

Pouhý fakt, že od doby vydání knihy se mnohé již stalo skutečností nebo bylo dokonce ještě daleko překonáno, nijak nesnižuje její význam a důležitost pro dnešního čtenáře. Právě naopak – je to jen důkazem, že ďábelský plán na zotročení celého lidstva pokračuje skutečně ďábelským tempem, protože jeho duchovní původce se svými pozemskými pomocníky zuřivě spěchá, „věda, že má málo času“ (Zj 12, 12).

O čem je zde konkrétně řeč? O počínajícím konci času a očividně apokalyptickým „čísle šelmy“ 666! Autor k tomu ve své knížce – kromě mnoha jiného – říká:

„S pomocí Boží a spojenými silami se konečně podařilo alespoň určitou část malého houfce ještě opravdově věřících katolíků probudit z jejich hlubokého spánku. Pozvolna, a skutečně ani o vteřinu dříve, začali chápat, že skutečný Antikrist a jeho lžiprorok už brzy vystoupí zcela reálně, jak je to předpovězeno ve 13. kapitole Zjevení sv. Jana.

Do vědomí vystřízlivělých zbožných katolíků se konečně, díky Bohu, dostává také rychlé realizování stavu, v němž „nikdo nemůže koupit nebo prodat, leč kdo by měl znamení, buď jméno šelmy nebo čísla jména jejího (Zj 13, 17), který probíhá přímo před jejich ještě rozespálými očima.

Jenže jak známo, čert už vůbec nespí! Podařilo se mu zmocnit se některých sotva probuzených a znovu jim podat silnou dávku svého záludně uspávacího jedu. A takto uklidnění neměli přirozeně na práci nic lepšího, než svým „spolupráčím“ tuto ďábelskou „medicínu“ horlivě dál doporučovat.

Není tedy žádný důvod k obavám! Jde přece jen o pár prostáček, kteří ve svém primitivním a neobratném pojetí apokalyptických proroctví jdou dokonce tak daleko, že věc s „označením na pravé ruce nebo na čele“ (Zj 13, 16) berou *opravdu* doslovně! A zatímco vyhlíží d'ábelské nebezpečí odjinud, vychází d'ábelský omyl právě ze strany těchto prostáček. Ostatní, ne tak naivní, ne tolik primitivní a nemotorní, vědí přece stejně dobře, jako to věděl už Martin Luther, že „římské papežství bylo založeno d'áblem“. ... Tito skuteční, více pokročilí, taktnější a moudrostí naplnění katolíci si místo 16. nebo 17. verše 13. kapitoly Apokalypsy raději osvojují verš 18, který zní: „Tu jest moudrost na místě! Kdo má rozum, sečti číslo šelmy, neboť je to číslo člověka, a číslo jeho je šest set šedesát šest.“ A tak tedy moudře sedí a počítají a počítají, až naráz objeví správné řešení: *Všechno je míněno pouze symbolicky!*

Jenže právě tady, milý čtenáři, přestává každá legrace, protože zdánlivý *kámen moudrosti* je docela obyčejným *Kolumbovým vejcem*! A tak nekonečně naivní, primitivní a nemotorní snad my katolíci díky Bohu a Nejsvětější Paně nejsme, abychom naletěli na takovou „moudrost“. Na to jsou předkládané argumenty až příliš prostoduché.

„Většina čísel v Apokalypse má jen symbolický význam“, zní první argument této podivné moudrosti, „a tedy i číslo 666“. Ano, jsme poslední, kdo by to chtěl popírat. Ovšem *právě proto*, že je číslo 666 „jen“ *symbolem* pro Antikrista a jeho satanskou moc, budou jej muset veřejně nosit všichni jeho stoupenci. Vždyť i kříž je „jenom“ *symbolem* pro Ježíše Krista a jeho spasitelství,

a přece je *právě proto* veřejně uctíván všemi katolíky. A to nejen tím, že je v chrámech i jinde umístěn viditelně a veřejně, nýbrž i tím, že se denně jeho znamením žehnáme a mnozí z nás nosí kříž viditelně zavěšen na hrudi (a klerikové a řeholníci dokonce na liturgickém nebo řeholním rouchu)!

„Podle 9. kapitoly knihy proroka Ezechiela,“ zní další námitka, „budou mnozí lidé označeni od andělů pečeti na čelo, a toto označení je zde jednoznačně myšleno výhradně symbolicky.“ – Nuže, u Ezechiela jsou to „dobří“, kteří budou označeni na čele, a protože vševědoucí Bůh „své zná“ (srv. J 10, 13), je *toto* označení na čele ovšem myšleno pouze symbolicky. Naproti tomu je Antikrist při veškeré satanské podpoře, které se těší, přece jen pouhým člověkem. A když on chce „ty své“ rozpoznávat, nemůže se při tom obejít bez jejich *viditelného* označení!

„Ale to by přece bylo absurdní věřit,“ odporují naši „moudří“ tvrdohlavě, „že by Duch Svatý, z něhož nakonec Apokalypsa pramení, sám poskytl satanistům symbol, pod nímž by mohli vést svůj konečný boj.“ – Svatá prostoto, pokud by tohle mělo být absurdní, pak ani celé sv. Evangelium není ničím jiným než snůškou absurdit! Podle Evangelia přece Ježíš Kristus sám oznámil farizejům a zákoníkům způsob, jaký Ho nechají popraviti – a oni to pak skutečně udělali přesně tak a nejinak (srv. např. Mt 20,17-19, kde Kristus oznamuje své budoucí utrpení)! Ano, Pán se vůbec neostýchal předpovědět zrádci jeho zradu a sv. Petrovi trojí zapření – a obojí se také přesně tak stalo!

Tady už jsou obvykle naši „mudrci“ se svojí latinou v koncích. Co to však má společného s výše zmíněnou pštroší politikou?

Nuže tedy, není tomu tak, jako bychom o čísle 666 a znamení na ruce nebo na čele spekulovali v nějaké vzduchoprázdnu. Naopak, v mnoha zemích už ke každodennímu životu patří označování *dobytky* individuální elektronickou značkou. „To si přece *lidé* nenechají líbit,“ odmlouvají vzdorovitě naši „mudrci“.

Ale ano, odpovídáme my, nejen že *nechají*, oni si to už *nechali* líbit. Kdy a kde? Např. roku 1988 v malajském městě Singapuru, a to hned 10 000 osob po dobu tří měsíců. Zatím „pouze“ pokusně, rozumí se! Odkud že tohle víme? Z renomovaného francouzského katolického časopisu *Sous la bannière* (č. 56, listopad/prosinec 1994, str. 19). A odkud to má onen časopis, zní stejně nedůvěřivá otázka? Z rovněž tradicionalisticky katolického francouzsko-belgického časopisu „*Science et Foi*“ (č. 10, str. 37). Oba časopisy jsou obecně známé svou vědeckou pečlivostí a zásadně neotisknou nic bez ověření, jen „z doslechu“ – a už vůbec ne něco tak důležitého. Nepovažovali jsme tedy za nutné tuto informaci *ještě dále* ověřovat. Je však zajímavé, že ani naši „mudrci“ to nepovažovali za potřebné. Vynalezli si totiž mnohem jednodušší ověřovací metodu. „Já tomu nevěřím,“ řekne prostě některý z nich, a tím je pro něj věc odbytá!

Moderní vědci prý tvrdí, že když pštros nemůže uprchnout před hladovým lvem, skryje hlavu do písku, aby neviděl nevyhnutelné. My bychom spíše řekli, že kdo tuto příslovečnou legendu rozšířil, byl možná špatným pozorovatelem přírody, o to však byl lepším znalcem lidí...”

K tomu není co dodat – stačí jen pozorně číst, a z přečteného také pro sebe vyvodit odpovídající závěry. To je také důvodem a smyslem předkládané knížky Johanna Rothkranze.

1. Číslo 666 jako symbol Satana

Číselná řada „666“ je sama o sobě bezelstná a neškodná jako kterákoli jiná. Symbolický význam dostala teprve tím, že si ji Satan a jeho synagoga vyvolili za svou „poznávací značku“. Přesněji řečeno, za znamení nadcházejícího světovládce ze Satanovy milosti, za znamení **Antikrista**. Každopádně to tak bylo už před více než 1 900 lety předpovězeno v poslední knize Bible, v Apokalypse čili Zjevení sv. Jana. Ve 13. kapitole je symbolicky zobrazen Antikrist jako hrůzná „šelma“. Svoji brutální vladařskou moc, jíž je podroben celý svět, odvozuje tato „šelma“ od „draka“, tj. Satana. K upevnění svého panství pak nutí Antikrist všechny lidi, aby nosili na pravé ruce nebo na čele „jeho“ číslo jako **znamení**. A tím je právě číslo 666. Když se nyní náhle všude kolem nás soustavně objevuje přesně toto číslo, je třeba vážně počítat s brzkým nástupem „šelmy“, tj. satanistického světovládce.

Zjevení sv. Jana uvádí, že 666 je „číslem jeho **jména**“, přesněji číslem (resp. jménem) **člověka**. Avšak jméno Antikrista ještě neznáme, protože až do této chvíle nevystoupil veřejně. Sledujeme jen, že všeobecný politický vývoj stále rychleji a viditelně nezadržitelně spěje k jedné jediné světové vládě. Vidíme také jasně, že tato světová vláda může být pouze a výhradně protikřesťanská, která si však současně dělá nárok na označení za křesťanskou. „Šelma“, tj. Antikrist, je dokonce tak neuvěřitelně troufalá, že se vydává za znovu přicházejícího „Krista“.

Bylo by ovšem tragickým omylem věřit na nějaký anonymní či osudový, tak říkajíc samovolný „vývoj“ světového dění. Podle známého výroku amerického prezidenta a zednáře 32. stupně Franklina D. Roosevelta se skutečně v politice neděje nic náhodou. Nemůže tedy existovat ani v našem případě nějaký anonymní „trend“ směrem k „Jednomu světu“, k „One World“, zato však existuje nesmírně mocná organizace, která s úžasnou houževnatostí a cílevědomostí už po staletí pracuje na dosažení politické i náboženské světovlády v protikřesťanském duchu. Řeč je o nábožensko-politicky organizovaném židovstvu a jeho početných spikleneckých frontových i pomocných seskupeních, z nichž vůbec nejvýznamnější je (oficiálně) r. 1717 založené zednářstvo.

Organizované židovstvo se svými rozmanitými pomocnými oddíly představuje podle slov Apokalypsy (2, 10 a 3, 9) „Satanovu synagogu“. Nelze zde zacházet do podrobností její organizační výstavby a mezitím už doslova celosvětového mocenského postavení, nebo podvrtné činnosti této tajné, resp. polotajné sítě v politice, hospodářství, kultuře, sdělovacích prostředcích atd. Je k tomu dostatek materiálu

v předchozích knihách autora.¹ Přesto si však hned ukážeme, že je to přesně tato Satanova synagoga, která už zhruba dvacet let uvádí do oběhu číslo 666 jako stále méně skrývaný symbol Antikrista.

Značný rozruch vyvolala před několika lety aféra kolem internacionálního gigantického koncernu *Procter & Gamble*, který „vyrazil“ poněkud předčasně. V düsseldorfském listu „*Handelsblatt*“, tiskovém orgánu židozedaňských vysokých financí, o tom byla 31. července 1991 následující zpráva se sotva skrývaným, potutelně protikřesťanským podtónem:

„Americký výrobce konzumního zboží Procter & Gambel měl spoustu mrzutostí se svou tradiční firemní značkou. V půlměsíci, představujícím tvář muže, obklopenou několika hvězdami, spatřovali někteří bigotní Američané ‚satanský symbol‘, a v koncernu samém pak pomocníka ‚Satanovy církve‘. Manželům Jamesi a Lindě Newtonovým, kteří toto absurdní obvinění proti firmě Procter & Gamble vznesli, uložil soud zaplatit 75 000 dolarů jako odškodné. ... Ani potom se však firma dlouho ze své staré značky netěšila. Na umělecky vcelku naivním zobrazení mužské tváře se totiž jednotlivé vousy splétaly do zřetelně čitelné podoby čísla ‚6‘, což znovu vyvolávalo asociace na d'ábla, a Bibli věrní zákazníci Proctera okamžitě ‚věděli‘, že v 18. verši 13. kapitoly Apokalypsy je číslo ‚šest set šedesát šest‘ spojováno s knížetem země v podobě mocné šelmy se sedmi hlavami a deseti rohy. Procter nechtěl nadále zavdávat jakýkoli podnět k chybným výkladům své firemní značky, a případné satanské symboly byly mezitím radikálně vyloučeny. – Provedla se pečlivá retuš, ale především musel zmizet zkadeřený vous ‚muže na Měsíci‘. Tím byl pozměněn obraz přibývajícího Měsíce, který si ovšem i nadále zachoval rozeznatelnou podobu mužské tváře, obklopené hvězdami, ale nikomu už nemůže dávat záminku ke ztotožňování Procterových výrobků se zplozencem Satana a k jejich bojkotování. James a Linda Newtonovi svůj soudní spor s gigantickým producentem spotřebního zboží sice zaplatili dosti drazé, ale nakonec tím zabránili něčemu ještě mnohem horšímu.“

Ve skutečnosti nezabránili přirozeně ničemu. Na jaře r. 1993 se znovu objevily zprávy o satanistických rejdech firmy Procter & Gambel. Tak například „*Kurier der Christlichen Mitte*“ psal: „Velká část zisků světově nejúspěšnějšího koncernu Procter & Gamble (P&G) byla použita k podpoře ‚Satanovy církve‘ v Americe i v Evropě. Uvedl to sám generální ředitel firmy v jednom živém vysílání americké televize, a dále prohlásil: ‚Uzavřeli jsme smlouvu se Satanem‘...“²

Koncern tuto zpráva ovšem nechal v Německu ihned dementovat: „Už od roku 1982 musel koncern Procter & Gamble zodpovědět více než 150 000 dopisů a telefonických hovorů. Firmě v nich bylo předhazováno, že svých zisků používá mimo jiné i k podpoře a šíření satanistických kultů. Informoval o tom ‚Kurier‘ ve svém květnovém čísle. Toto tvrzení vyvracela tisková mluvčí koncernu P&G, která k

¹ 1) *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder die Herrschaft des Antichristen*, 2) *Wußten sie schon...?*, 3) *Der Vertrag von Maastricht – Endlösung für Europa*, 4) *Die „öffentlichen“ Meinungsmacher*, 5) *Vorsicht – Wölfe im Schafpelz*, 6) *Sichere Zeichen der Endzeit*.

² „*Kurier der Christlichen Mitte*“, č. 5 (květen) 1993, str. 1. – Srv. také „*Der Insider*“, 15. 12. 1993.

dopisu redakci přiložila i podrobnou zprávu o tradiční značce firmy, vousatém muži, hledícím na 13 pěticípých hvězd. Roku 1991 P&G svoji firemní značku přepracovali. Původně zkadeřený vous, jehož prameny byly zakrouceny do podoby čísla 666, nyní vlaje bez této náhodné číselné kombinace.³

Jak málo však toto dementi bylo a je věrohodné, vyplývá jasně ze dvou pozoruhodných skutečností: Za prvé je na „upravené“ firemní značce P&G pořád ještě třináct pentagonů neboli **muřích nohou**, čímž se hned dvakrát přiznává k satanské magii, za druhé prokazatelně patří vedoucí elita koncernu k již existující **stínové světové vládě** (a tím také k Satanově synagóze!), která se skládá z přísně utajované „Trilaterální Komise“, „Bilderberské skupiny“ a polotajného „CFR“.⁴ Předseda a hlavní jednatel (Chairman & Chief Executive Officer) koncernu Procter & Gamble, jistý *Edwin L. Artzt* – podle jména zřejmě židovského původu – byl ještě roku 1994 členem „Trilaterální komise“ a ředitelka koncernu *Marina Whitmanová* byla v témže roce vedle „Trilaterální komise“ ještě členkou „CFR“!⁵ Ve vousu „měsíčního muže“ skryté číslo 666 tedy rozhodně nebylo jen tak samo od sebe.

Rovněž tak není samo sebou, že Satanovo číslo pravidelně „doprovází“ činnost národních i nadnárodních podnikatelských gigantů a bank. Nejčastěji k tomu dochází formou tzv. tvorby cen. Zpočátku, tedy v Německu před necelými deseti lety, bylo možno považovat za neškodný reklamní trik, když se při vypisování nejrůznějších soutěžních cen náhle nabízela možnost získání *111* nebo *333* či dokonce *1111* výher. Reklamní odborníci zkrátka asi přišli na to, že takové – samo o sobě nerentabilní – „spropitné“ vzbudí pozornost zákazníků, bude-li nabízeno v takto neobvyklé formě. Avšak postupně se začalo ukazovat, že celá akce slouží (ne snad vždy, ale většinou) k psychologickému navykání na jedno zcela specifické „spropitné“, totiž právě na číslo **666**. Není tedy pochyb, že za „náhodou“ stojí důkladně promyšlená metoda.

Přitom je čistě z hlediska reklamní psychologie pochybené chtít prodávat výrobky za 666 marek. Číslo 666, je „prokleté“ jako apokalyptické číslo šelmy a v naší době – trochu ukvapeně prohlášené za „pokřesťanskou“ – je to dosti dobře známo; dokazuje to výše zmíněných 150 000 stížností, adresovaných firmě P&G.

Jak víme, mnohé renomované hotely berou ohled na úsměvnou pověřivost svých zákazníků a přepisují pokoje nebo poschodí z č. 13 na č. 12a atd. Podobně se chovají letecké společnosti, v jejichž letadlech po 12. řadě sedadel následuje řada 14 atd. Zatímco však na jedné straně je z obchodních ohledů co možná potlačováno *údajně* „nešťastné“ číslo 13, na druhé straně se ze stejných (údajně) reklamních důvodů nijak neostýchají udělat přijatelným *skutečně* satanské číslo 666, a to dokonce i za cenu rizika odrazení některých zákazníků. Není snad už jen tohle samo o sobě nápadné?

³ „Kurier der Christlichen Mitte“, č. 6 (červen) 1993, str. 3.

⁴ V originále „Trilateral Commission“, „Bilderberg Group“, „Council of Foreign Relations“.

⁵ Srv. Robert Gaylon Ross sr., *Who's Who of the Elite. Members of the: Bildebergs – Coucil of Foreign Relations – Trilateral Commission – Skull & Bones Society – Committee of 3000*, Spicewood (Texas/USA) 1995, 115

Velké obchodní domy, nákupní střediska nábytku, supermarkety atd. si přitom počínají velice obratně a většinou si nechávají otevřena zadní vrátka. Tak např. zde něco stojí 2,22 DM, jinde něco jiného 5,55 DM, onde zase další zboží 8,88 DM, a nepozorovaně se na cenovkách objevuje – a proč vlastně ne? – také zboží za 6,66 nebo 666 DM. Vypadá to pořád ještě dostatečně na pouhou „náhodu“, na níž je možno se vždy vymluvit při eventuální stížnosti nějakého bdělejšího křesťana.

Jinak si počínala r. 1993 letecká společnost Lufthansa v rámci přechodného snížení cen „přesně ke startu evropského vnitřního trhu“, tedy při dosažení evropského předstupu k One World: „Až do konce března platný tarif ‚Welcome Europa 93‘ nabízel lety do Dánska, Anglie a zemí Beneluxu za 222, do Francie, Irska a Itálie za 333, a do Řecka a na Iberský poloostrov za 444 DM,“ stálo tehdy v novinách.⁶ Číslo 666 bylo tedy doslova cítit „ve vzduchu“. Krátce na to vydaly i spolkové dráhy katalog cen zájezdů do Berlína na léto 1994, přičemž jízdné v hotelovém vlaku zde bylo stanoveno na „rovných“ 666, resp. včetně návštěvy výstaviště na 777 DM⁷ – čímž si i dráha nechávala pootevřená už zmíněná zadní vrátka.

Asi sotva mohla být zamýšlena nějaká jiná symbolika než ve výše uvedených příkladech, když byla v červenci 1991 v jednom severohessenském městečku vyrobena přesně 1 111 metrů dlouhá klobása, „patrně nejdelší na světě“, a potom „na návsi rozdělena na 6 666 [!] porcí a rozdána přítomným“.⁸

Pouhou náhodou však už nelze vysvětlovat následující případy: „Když papež Jan Pavel II. poprvé navštívil Spojené státy, bylo jeho tamější telefonní číslo 666! – Při cestě do Maďarska mělo jeho vozidlo poznávací značku 666 VHT! – V neveruské katedrále, která byla restaurována za úřadování socialistického ministerstva, není na skleněných výplních oken k vidění ani jediný světec, zato se na jedné z nich skví číslo 666...“⁹

Koncern *Quelle*, údajně největší zásilkový obchodní dům Evropy, pracuje na všeobecné akceptovatelnosti čísla šelmy s mimořádnou bezostyšností. Jako doklad uvádím na protější a obou následujících stranách zmenšenou reprodukci původního barevného soutěžního prospektu této firmy na rok 1993. Bylo možno vyhrát cestu kolem světa v ceně 66 666 DM a dalších 666 premií. Aby byl „zasvěcencům“ ukázán správně okultně satanistický charakter této akce a současně mase „nevědoucích“ aspoň podsunuto do podvědomí, že „One World“ a číslo 666 k sobě nerozlučně patří, dostalo ještě 666 výherců „koupací míče“ s nepřehlédnutelným designem zemského glóbu. Na první pohled je však zcela neškodná souvislost mezi číslem šelmy a zeměkoulí na míči zamaskována rafinovaně zvolenou první cenou, tedy právě cestou kolem tohoto glóbu.

Takové stále nepokrytější stavění satanského čísla na odív je samozřejmě jen jednou stranou mince. Teprve její druhá, jen zdánlivě méně skandální strana, nám dovolí nahlédnout, co bylo v Apokalypse předpovězeno už před více než 1 900 lety: Dojde to tak daleko, „aby nikdo nemohl koupiti nebo prodati, leč kdo by měl znamení, buď jméno šelmy nebo čísla jména jejího“ (Zj 13, 17).

⁶ „Deutsche Tagespost“ („DT“), 5. 1. 1993.

⁷ „DT“, 24. dubna 1993 (zpráva Reutera).

⁸ „DT“, 16. července 1991 (zpráva dpa).

⁹ Abbé Henri Mouraux v: „Bonum Certamen“ č. 132, říjen-prosinec 1994, str. 8.

2. Elektronické „peníze“ ve znamení 666

Nikdo už tedy nebude moci kupovat **nebo** prodávat, nebude-li mít na ruce či na čele buď číslo šelmy 666 nebo dokonce její jméno. Do té doby, než bude moci být oznámeno jméno Antikrista, protože doba k tomu ještě nedozrála, spokojuje se Satanova synagoga alespoň číslem jeho jména. Ale byť až do této doby ještě není nikdo přímo nucen nosit na svém těle viditelně toto číslo, přesto už dnes nemůžeme téměř nic **koupit**, aniž bychom s ním nebyli přímo konfrontováni, ať se nám to líbí nebo ne.

„Vinu“ na tom má zlověstný **čárkový kód**, který se už postupně objevil na většině spotřebního zboží a téměř na všech druzích potravin. Už jeho oficiální označení nás vede ke zbystření pozornosti: nazývá se totiž „EAN13. Ze třinácti čísel pod jednotlivým čarami označují první dvě zemi původu, dalších pět výrobce a opět dalších pět jsou identifikačním číslem výrobku. Poslední číslo slouží k potřebám kontroly; jeho hodnota se řídí podle předcházejících čísel a má sloužit ke správnému čtení kódu.“¹⁰

Na tom všem je podivných hned několik věcí. Za prvé už samotné číslo 13, které sice není „nešťastné“, zato však představuje jedno z nejdůležitějších kabalisticko-magických symbolických čísel; stačí si připomenout např. 13 muřích nohou ve značce firmy Procter & Gampel. Bezpochyby není náhoda, že právě toto číslo dalo čárkovému kódu i oficiální název. A teď dále: Ačkoliv má být „EAN“ zkratkou pro „**Europäische** Artikel-Nummer“,¹¹ přistoupily na tento systém jak USA, tak i další průmyslové země, jak se můžeme i sami snadno přesvědčit na dovezeném zboží. A ještě dále: Tím, že posledních pět čísel kódu „identifikuje zboží“, obsahují také a především informace o jeho prodejní ceně, které jsou takto elektronicky odečitatelné, a u moderních pokladen s čtecím zařízením se tak skutečně děje. A konečně – kromě 13 proužkových dvojic, pod nimiž je natištěno také 13 příslušných číslic, zde máme ještě 3 další dvojice čar. Jsou umístěny vždy na obou okrajích a uprostřed čárkového kódu, podle vzhledu nejsou navzájem identické a jsou proti ostatním protažené, takže z řady vyčnívají směrem dolů. Na rozdíl od ostatních čar však pod nimi nejsou pro jistotu žádné číslice, protože kdyby tam byly, stálo by na každém kódu třikrát číslo 6!

Jednoduchý závěr zní: Dnes téměř celosvětově rozšířený čárkový kód EAN13, „zdobící“ skoro veškeré zboží denní potřeby, tedy v sobě současně skrývá jak elektronicky zakódované a odečitatelné cenové a další obchodní údaje, tak také i stejně zakódované a odečitatelné *číslo šelmy 666*!

Jen poněkud jiným způsobem pak dělá totéž i jiný, novější elektronický kód, o němž se v únoru 1994 psalo v novinách: „Po čárkovém kódu se nyní objevil tzv. maxikód: Okrouhlé seskupení malých šestiúhelníků. Nové označení je na nepatrné ploše cca 2,5 x 2,5 centimetrů schopno pojmut sto písmen nebo číslic, což dokonce postačí i pro poštovní adresy. Naproti tomu známý čárkový kód vydá svá tajemství teprve ve spojení s příslušnou databankou. Maxikód byl vyvinut společností

¹⁰ „Personal Computer“ č. 12 (prosinec) 1986, str. 116.

¹¹ Tj. „Evropské číslo druhu zboží“.

United Parcel Service UPS. Nové scannerové přístroje jsou schopny číst jak čárkový, tak i maxikód. Organizace Automatic Identification Manufactures Association, která je kompetentní k vydávání příslušných norem, má nyní v úmyslu prohlásit maxikód za závazný standard. Tím by byl systém každému k dispozici bez licenčních povinností.¹² Jak známo, každý *šestiúhelník* pozůstává ze šesti stran, šesti vnějších a šesti vnitřních úhlů, tj. ze „666“ elementů...¹³

Dávno už lze kupovat a prodávat elektronicky registrované peněžní obnosy pomocí plastikových karet. I jejich zavádění má svou metodu. Zpočátku byly jen tzv. *úvěrové karty*. Elektronika u nich v zásadě nehrála žádnou větší roli, než je tomu při běžném převodu z jednoho bankovního počítače do druhého. Potom však přišly elektronicky odečitatelné „kreditní karty“. Technicky poměrně primitivní a nepraktické *magnetické karty* jsou už několik let postupně nahrazovány daleko výkonnějšími *čipovými kartami*. V podstatě nejsou ničím jiným, než jakýmsi elektronickým kontem, které se nosí při sobě místo tradičních peněženek. Na tyto čipové karty je bankou „vložená“ určitá suma, která se při nákupu v obchodě a pod. opět odečítá. To znamená, že klasické bankovky a mince už tím nebudou vůbec potřebné. Proto se také mluví o tzv. „bezhotovostním platebním styku“, resp. o „elektronických penězích“, jak se doslovně překládá anglický výraz „electronic cash“.

Čipová karta nemá s EAN13 nebo novým maxikódem co dělat jen na první pohled. Oba systémy však mají společné to, že slouží při nákupu nebo prodeji, a že částky, tedy ceny a stav konta jsou vedle dalších údajů registrovány a odečítány technicky (zatím) ještě rozdílným způsobem. A tím se také objevuje jedna zásadní spojitost, která je tím zřejmější, že se od jisté doby i na čipových kartách naráží na číslo 666. V jaké míře se na čipových kartách, resp. uvnitř čipů samotných už operuje se satanským číslem, není známo. V každém případě by měli o tom vědět ti z počítačových odborníků, kterým bylo svěřeno programování těchto pochybných čipů. Jisté však je, že firmy, které takové bezhotovostní systémy nabízejí, ve svých prospektech s dojemnou pravidelností vždy umístí – více či méně vtíravě – číslo šelmy 666. Kdo by v této souvislosti ještě věřil na pouhou náhodu, ten není schopen rozlišovat mezi pohádkou a skutečností! Na předcházející a na následujících stranách zde uvádím postupně čtyři různé příklady. Okolnost, že dva z nich pocházejí z Rakouska, také současně dokládá nijak zvlášť překvapující skutečnost, že se jedná o kampaň, která ignoruje státní hranice.

Toto internacionální řízení je vidět ještě lépe z toho, že v mnohých zemích už byly provedeny konkrétní kroky k plošnému zavedení bezhotovostního placení.

¹² „Die Welt“, 24. února 1994

¹³ Tyto a dále v textu popisované technologie již jsou dnes dávno překonány, což jen znovu svědčí o nesmírném úsilí Satanovy synagogy; pozn. editora.

3. „Experimenty v polních podmínkách“, nenásilný nátlak směrem k 666

Aniž by se opravdu vědělo, kdo je vůbec za takové pokusy zodpovědný, kdo je plánuje a nechává provádět, prostě tu jsou, a postižení je více či méně bez protestu přijímají jako neodvratný osud. V případě telefonních karet to byla přirozeně spolková pošta, která „po několika regionálně omezených živých experimentech začala poprvé v květnu 1989 s instalováním telefonních automatů na kartu“. – V porovnání se zahraničím to bylo dost pozdě, protože údajně „vítězné tažení telefonních karet... začalo ve Spojených státech a některých evropských zemích, jako např. ve Francii, značně dříve než v Německé spolkové republice“.¹⁴ – Co tisk rozumí sociologickým pojmem „experiment v polních podmínkách“, to už ovšem nejsou žádné technické, nýbrž *psychologické testy*. Testuje se schopnost obyvatelstva k přijímání (akceptování) bezhotovostního platebního styku. A protože je, jak ukázaly všechny dosavadní pokusy, dosti malá, jsou a budou podnikány stále nové a nové „experimenty“ a jejich špatné výsledky budou jednoduše přikrašlovány. Z toho lze usuzovat pouze tolik, že se vůbec nejedná o žádné *pokusy*, nýbrž o psychologickou *přípravu* budoucích jednosvětových občanů na nevyhnutelné.

V tomto „vývoji“ ostatně nezaostává Německo jen v případě telefonních karet. Na jaře 1995 se např. v listu „Die Welt“ psalo: „V zásadě platí, že naši evropští sousedé jsou – stejně jako v případě telefonních karet – podstatně dál i v zavádění platebních čipových karet.“¹⁵ A skutečně, zprávy o nejnovějších vymoženostech tohoto druhu v té či oné zemi proniknou do našeho médií manipulovaného vědomí jen příležitostně. Zjevně není naspěch s naším poznáním, že se ve skutečnosti jedná o **globální proces** směrem k elektronické světové měně.

Přesto však se nám k současné době dostalo těchto informací:

- V listopadu 1994 psal „Spiegel“: „V Japonsku už jsou po celé zemi etablovány elektronické ‚peněženky‘, ovšem každý provozovatel zatím vydává své vlastní čipové karty.“¹⁶

- Totéž vydání „Spiegelu“ se rovněž mimochodem zmiňuje o nejnovějších experimentech s čipovými kartami v Dánsku a ve Švýcarsku: „V dánském Aarhusu a ve švýcarském Bielu už kooperují banky, obchodníci, telefonní společnosti a dopravci tak, jak je to plánováno i v Berlíně.“¹⁷

- V dubnu 1995 oznámila agentura Reuter: V rakouském Eisenstadtu budou vyzkoušeny bankovní karty nové generace. Od prosince je jich tam v oběhu už kolem deseti tisíc a ve více než 150 obchodech již byly instalovány příslušné terminály. Zájem zákazníků je velký... Od roku 1996 má být vystaveno 2,5 milionů euroškových karet s čipem a v celém Rakousku budou zavedeny elektronické peněženky.“¹⁸

¹⁴ Peter W. Fischer (dpa) v „DT“, září 1991.

¹⁵ Meike Wolff v: „Welt am Sonntag“ č. 18/1995, str. 38.

¹⁶ „Der Spiegel“, 21. 11. 1994, str. 79

¹⁷ Tamtéž, str. 78 a dále.

¹⁸ „DT“, 1. 4. 1995 (Reuter).

- V červenci 1995 obrátila „Deutsche Tagespost“ naši pozornost pro změnu do Belgie: „V belgických městech Löwen a Wavre jsou elektronické peněženky již skutečností. Od poloviny února tam lze platit v pekařstvích, restauracích, autobusech, taxi a cigaretových automatech nejen hotově, ale i pomocí karet Proton. ... Do oběhu jich bylo dáno už 30 tisíc. Podle údajů Juri Tolmatschowa z firmy Banksys bylo na 1 300 terminálech provedeno během čtyř a půl měsíce 400 000 plateb v celkové hodnotě 60 milionů franků (téměř 3 miliony DM). ... Až se od roku 1996 systém zavede celoplošně, bude karet používat dobrých 15 procent obyvatel. Během tří let mají být Proton-karty kombinovatelné s eurošekovými kartami. Pak bude 5-10 procent oběhu mincí nahrazeno čipovými kartami.“¹⁹ – A pak?

- Stejně tak mimochodem se dozvídáme o situaci ve Francii: „Podle výzkumu organizace Europay International, sdružující mezinárodní kreditní instituty, vedou Belgičané a Francouzi v používání bankovních karet.“²⁰

V lednu 1996 jsme tak daleko konečně už i v Německu. Tisk hlásí jako prakticky hotovou věc: „Během experimentu v Bádensku-Virtembersku budou i ty nejmenší obnosy poprvé placeny přímo na pokladnách bez hotovosti ... V Ravensburgu a Weingartenu mají být pomocí nových karet realizovány už úplně všechny drobné nákupy. K tomu účelu budou v obchodech, na parkovištích, v telefonních automatech či v divadlech instalovány tzv. obchodní terminály. Rovněž i jízdné v autobusech bude možné platit čipovými kartami. Více než 80 tisíc zákazníků tamějších kreditních institutů bude disponovat obnovitelnými eurošekovými kartami, resp. bankovními kartami s funkcí karet peněžených.“ – A co je na tom zvláště pozoruhodné: Stejný „experiment v polních podmínkách“ má být bez jakéhokoli zhodnocení výsledků a případné změny koncepce zaveden už od podzimu 1996 v celé Spolkové republice v podobě výměny 25 milionů eurošekových karet za čipové“!²¹

Velice podivně také působí skutečnost, že vedle středně velkého města Ravensburgu je do „polního experimentu“ vtaženo také hospodářsky zcela bezvýznamné městečko Weingarten. Nesehrál snad při jeho volbě svou roli zlomyslný záměr, „pokrýt“ kartami se satanským číslem 666 jako první v Německu zrovna místo, kde je od r. 1094 zbožně uctívána pravá relikvie drahé krve Kristovy?

Souběžně s tím už od r. 1994 vedoucí dopravního referátu berlínského senátu, jistý Rösger, usilovně pracuje na plánu „odstranění plateb v hotovosti. Již od počátku r. 1997, říká Rösger, by měly být mince a menší bankovky v hlavním městě Německa zbytečné... Tzv. „Berlin-Cards“ by měly nahradit nejen klasické jízdenky v autobusech a pouličních drahách, nýbrž mají sloužit i k hrazení nákupů a služeb. Jejich používání se předpokládá pro taxi, plovárny, parkoviště, muzea, divadla, biografy, supermarkety, obchodní domy, kiosky i automaty. A když bude „peněžní zásoba“ v čipu vyčerpána, nechá se snadno znovu doplnit v bankovních automatech.“²²

¹⁹ Klaus Peter Senger v „DT“, 25. 7. 1995.

²⁰ Tamtéž.

²¹ Jan Schwartz (Reuter) v „DT“, 13. 1. 1996.

²² „Der Spiegel“, 21. 11. 1994, str. 62.

Zatím je všechno ještě „dobrovolné“ – čipových karet nikdo *nemusí* používat. Ale to se všechno „samo od sebe“ změní a sice v té míře, v jaké bude z pozadí trvale propagovaný a podporovaný bezhotovostní platební systém akceptován většinou obyvatelstva – a to ať skutečnou, nebo jenom údajnou! Bude-li totiž stále více lidí používat tohoto systému, zmizí hotové peníze už jen z technických důvodů samy od sebe tak, jako už dnes mizí stále více olovnatý benzin u čerpacích stanic. Dokonce i „Spiegel“ poukázal na to, že se nechá snadno čekat tlak na používání platebních karet: „Pokud se dá očekávat nebo předpokládat, že všichni budou mít kartu, skončí tím také každá volba“²³ jednotlivce o tom, jaký způsob placení mu vyhovuje!

4. Již brzy všechno pouze na (čipovou) kartu?

„Místo bankovek jsou nyní v peněženkách Němců kreditní karty. První karta přišla na trh začátkem šedesátých let. Dnes jich je v oběhu již více než pět milionů. Obchod s úvěrovými kartami je v současné době nejdynamičtější z celého finančnictví... Nicméně kolo historie se znovu otočilo a do německého peněžního hospodářství vstoupily elektronické platební systémy, které nejspíš definitivně odzvoní hotovým penězům. V odborném žargonu se malým plastickým destičkám ‚Cash-Cards‘ říká někdy ‚Sezame otevři se‘. Přibližně třicet milionů Němců ji už má dnes v rukou v podobě eurošekové karty.“ – Tato nekritická inventura naivního (nebo do kampaně zapojeného) novináře pochází z roku 1992.²⁴

Elektronický platební systém si našel cestu do Německa také prostřednictvím benzinových stanic na eurošekové karty r. 1990.²⁵ – Již začátkem r. 1992 následovala spolková železnice s jízdenkovými automaty, které přijímají „také eurošekové a kreditní karty“.²⁶ V témž roce byla zaveden rovněž „Bahncard“ jako průkaz na slevu jízdného a krátce před vánocemi bylo ohlášeno, že od příštího roku „se může kartami Bahncard platit i bez hotovosti“.²⁷

Tak rychle to tehdy přece jen nešlo. Nicméně už v prosinci 1994 bylo ohlášeno, tentokrát již závazně: „Bahncard budou již od 1. července dodatkovým dokladem k VISA-kartám.“ – A to ve dvou verzích, jednak jako tradiční kreditní karty, a vedle toho také jako „*BahnCard Electroncarte*. V tomto případě slouží jako karta, z níž se mohou peníze odečítat elektronicky: zákazník převede pouze peníze ze svého dnešního žirového konta (tzn. že není nutná změna bankovního spojení), nebo zaplatí šekem na svoje konto u BahnCard.“ – A jako přednost této čipové karty je vychvalována „značná redukce oběhu hotových peněz u spolkové dráhy“.²⁸

²³ Tamtéž, str. 79.

²⁴ Hartmut Volk v „DT“, 15. 8. 1992.

²⁵ Srv. „DT“, 8. 9. 1990 (dpa/vwd).

²⁶ „DT“, 18. 1. 1992 (dpa).

²⁷ „DT“, 17. 12. 1992 (dpa).

²⁸ „Informationen für Mitarbeiterinnen und Mitarbeiter der DB“, Berlin/Frankfurt, 7. 12. 1994.

Je zajímavé, že mnoho nic netušících zákazníků striktně odmítá kreditní resp. čipové karty, které jsou jim jemně vnucovány, takže se dráha již od samého počátku viděla nucena vystavovat na přání také jízdenky bez elektronické či jiné platební funkce.²⁹ O rok později hlásila agentura dpa: „BahnCard s platební funkcí... zatím popojíždějí po vedlejší koleji. Namísto očekávaného 1,5 milionu jich bylo ke konci května prodáno pouze 390 000, řekl manažer Citicorp, Dennis Hall, nedávno ve Frankfurtu. V minulém roce byly prodány tři miliony jízdenek. Ale ani tak špatnou odezvou se banka nedá odradit. Dotazníkové akce na 25 německých nádražích ukázala, že je možné dosáhnout cíle, tj. prodávat každou druhou jízdenku s platební funkcí.“³⁰

Tato neúnavná dotěrnost je zvláště nápadná na pozadí skutečnosti, že kreditní, resp. elektronické karty nepřinesou *ani o feník víc* do pokladny spolkové dráhy, než jízdenky bez „platební funkce“. Obojí stojí naprosto stejně, což si by dráha snadno obhájila i před soudem (kdyby ji snad nejuživější konkurent obvinil z údajného porušování pravidel hospodářské soutěže).

Rovněž koncem června 1994 vytvořený rýnsko-mohanský dopravní svaz chtěl od ledna 1995 zavést nejprve „pokusně“ a pak obecně elektronické jízdenky.³¹ Také Lufthansa, kterou jsme už měli možnost poznat jako horlivou podporovatelku satanského čísla 666, ohlásila na podzim 1994, že od příštího roku zahájí „pokus“, při němž mají být „obvyklé letenky nahrazeny čipovými kartami“. Tím se výjimečně dostala o krok dál než její američtí konkurenti. ... A oficiální odůvodnění takového opatření? „Díky novému systému se odbavení na zemi výrazně zjednoduší a tím se také zkrátí čas, potřebný k nastoupení pasažérů... Později pak usnadní čipové karty vedle létání i cesty vlakem, telefonování a parkování.“³² – Dosud se většinou dalo telefonovat jen pomocí speciálních telefonních karet různých národních společností. Přestože se tyto karty netěší v Německu žádná zvláštní oblibě, nahrazuje spolková pošta postupně i zbývající mincovní automaty telefony na kartu. Plastikové telefonní karty jsou oblíbené jen u relativně malé skupiny sběratelů, a jejich záliba je horlivě podporována častou výtvarnou obměnou karet podle vzoru poštovních známek i hojnými informacemi v tisku o tomto novém koníčku. Od podzimu 1991 jsou dokonce telefonní karty připouštěny na mezinárodní veletrh poštovních známek „Philatelia“.³³ Dobročinné spolky, mezi nimi i „katolická“ Caritas, vydávají od roku 1992 podle vzoru příležitostných poštovních známek vlastní benefiční telefonní karty, v červenci 1993 byla dokonce vydána „příležitostná telefonní karta“ hessenského zemského sněmu,³⁴ počátkem r. 1993 snížil Telecom na polovinu cenu stálých čipových karet „Telecard“ (které jsou úvěrovými čipovými kartami se stejnou funkcí jako obyčejné telefonní karty), a chce tím podle vlastních údajů „povzbudit ještě více zákazníků, aby přešli od mincí ke kartám“.³⁵

²⁹ Srv. zprávu Klause Tscharnke (dpa) v „DT“, 1. 7. 1995.

³⁰ „DT“, 6. 7. 1996 (dpa).

³¹ „DT“, 25. 5. 1994 (dpa).

³² Robin Sidel (Reuter) v „DT“, 24. 9. 1994.

³³ Peter W. Fischer (dpa) v „DT“, 24. 9. 1991.

³⁴ „DT“, 3. 7. 1993 (dpa).

³⁵ „DT“, 23. 1. 1993 (dpa).

Nicméně všechny tyto zatím vedle sebe existující firemní speciality jako kreditní a čipové karty, BahnCard, Telecard atd. představují pouze *krátké mezistádium* na cestě k univerzální kartě „pro všechno“. Inflace karet by jinak nezadržitelně a nekontrolovatelně pokračovala.

Univerzita ve Freiburgu již vyvinula a předvedla tzv. „rentgenovou kartu“, na níž může být „uloženo šedesát rentgenových snímků a příslušných lékařských nálezů“.³⁶ – Vedle toho již dva roky existují elektronické karty nemocenských pokladen. Nejzajímavější na nich bezesporu je, že to jsou **první** karty, které byly ohromné většině německého obyvatelstva formálně **vnuceny** formou zákonného rozhodnutí; jejich působnosti se vymyká jen málo privilegovaných, pro které neplatí povinnost zákonného nemocenského pojištění – a ti jsou přirozeně ochotni se nemocenského pojištění vzdát!

Pozoruhodná je také technicko průkopnická role této „quasipovinné“ čipové karty: „Pojišťovací nemocenská karta vyvolala u nás skutečný boom. Byly vytvořeny kapacity k roční produkci nejméně 50 milionů karet, které jsou nyní plně vytížené. Je tomu tak hlavně díky produkci dopravních, studentských a patientských karet, komunálních multifunkčních průkazů i tzv. elektronických peněženek.“³⁷

Především však je možné mezitím vybudované produkční kapacity „vytížit“ pouze výrobou dodatečných čipových karet pro ten či onen účel, ale jakmile splní svůj „politický“ účel, musí zase zaniknout. Pečlivě řízený „trend“ zcela zřejmě směřuje k univerzální čipové kartě. Současná inflace karet je ovšem úmyslná **právě proto**, že cílem je karta univerzální. Čím více typů karet se totiž bez užitku bude hromadit v kapsách „spotřebitelů“, tím silnější bude pochopitelně volání po jediném – technicky bezproblémovém – propojení jejich rozmanitých funkcí. A tomuto volání se také ochotně vyhová...

Koncem r. 1993 byla ovšem taková „vize“ ještě ve stadiu úvah a plánování. Reprodukují zde příslušnou zprávu z novin v plném znění:

„Má udělat zbytečným obsah každé peněženky, má mít paměťovou kapacitu malého computeru, a má navíc budit i módní zájem. Co? Kreditní karta budoucnosti! Plastikové karty dosud svým uživatelům zajišťovaly pohodlí a jistotu při bezhotovostním nákupu. S novými ‚smart cards‘ mohou držitelé objednávat letenky nebo vstupenky do divadla, mohou jimi platit telefonní hovory i parkovné, a jsou na nich také ukládána jejich sociální a pojišťovací data. Umožní to nové mikročipy na nových kartách namísto dosavadních magnetických pásků. ‚Výhodou těchto smartových karet by byla možnost ukládat na nich obrovské množství informací,‘ říká Gordon Clarke z poradenské firmy Coopers and Lybrand’s. Informace jsou na čipu uloženy stejně bezpečně jako na pevném disku počítače a přístup k datům je kontrolovatelný pomocí správného softwaru, ujistil Clarke. Revoluci v oboru karet stojí v cestě jediná překážka: všeúčelové plastikové karty by byly mnohem dražší. Přední mezinárodní podniky v tomto oboru však chtějí změnit i tohle. Visa International, MasterCard International a Europay společně vyvíjejí jednotný čip, který bude trumfem v této ‚karetní hře‘. ‚Pro průmysl je to velice pozitivní krok,‘ říká Diane

³⁶ „DT“, 18. 11. 1993 (dpa).

³⁷ Meike Wolff ve „Welt am Sonntag“ č. 18/1995, str. 38

Wetheringtonová, ředitelka AT&T Smart Cards, dceřinné firmy obřího telekomunikačního koncernu AT&T v USA. Potenciální zákazníci jistě nebudou chybět. Jenom karet Visa starého typu je po světě v oběhu na 360 milionů, a právě množství zákazníků se již postará o snížení ceny nové karty. Čipové karty se už částečně používají v systému německého a amerického zdravotnictví. Kterýkoli praktický lékař má na obrazovce svého PC zdravotní stav pacienta jako na dlani. Ještě mnohem rozšířenější jsou telefonní karty, které po použití končí v albech sběratelů, a dále karty, jež zákazníkům umožňují placení mýtného, parkování a televizních koncesí. Tato nepřehledná kolekce karet má být nahrazena standardizovanou všeúčelovou kartou, která se má dokonce hodit i k burzovním transakcím. K velké hrůze kapesních zlodějů se mají hotové peníze stát téměř zbytečnými, jak vyplývá z představ mluvčího francouzské firmy Gemplus SCA, která je předním mezinárodním výrobcem kreditních karet. S kalifornskou firmou Veri-Fone uzavřela Gemplus SCA v červnu joint venture za účelem vývoje a uvedení na trh „elektronické peněženky“, tj. minikarty, který by prostřednictvím vložených směnných kursů umožnila držiteli bezhotovostní nákupy ve všech zemích světa. Otázkou pouze zůstává, zda plastikové karty budou přijímat také rybářské boudy v Grónsku, či zda podle nich dokáží určovat diagnózu šamani v africkém pralese.“³⁸

V souvislosti s experimenty v Ravensburgu a Weingartenu roku 1996 se nám znovu objevila vlákna už dříve spřádané pavučiny:

„Pomocí nové generace karet mají být podle představy výrobce hrazeny jízdenky, kupovány cigarety v automatech a placeno parkovné i nákupy v supermarketech. Čip na plastikové kartě ukládá údaje o zůstatku účtu majitele. Rovněž výplata mzdy už nebude muset být prováděna přes žirový účet, nýbrž bude zaměstnavatelem ukládána rovnou na kartu zaměstnance, jakmile se k tomu účelu vytvoří na kartě příslušná infrastruktura. Je rovněž už nyní myslitelné, že v budoucnu budou rodiče dávat dětem kapesné v podobě částky, vložené na plastikovou kartu. Karta s multifunkčním čipem rovněž umožní bezhotovostní placení vstupenek do městských kulturních zařízení, jako jsou divadla, muzea a pod. Ke zkušebním pokusům s elektronickou peněženkou už dochází v jednotlivých městech, většinou v souvislosti s veřejnou městskou dopravou. V nabídkách podniků kreditních karet je novinkou také možnost jejich používání na více územních celcích. Výrobci věří, že bezhotovostní platební systém se těmito vymoženostmi dočká mohutného rozvoje.“³⁹ – Avšak už dávno před pouhým „pokusem“ v Ravensburgu a Weingartenu bylo ujednáno, že univerzální čipové karty budou zavedeny po celém Německu. Následující poučná tisková zpráva totiž pochází z července roku 1994 (!):

„Německá Kreditgewerbe a Telekom se sjednotily na společné čipové kartě pro peněžní automaty a telefony. Do r. 1999 má být padesát milionů eurošekových a bankovních karet vybaveno multifunkčním čipem, oznámil v Bonnu Telekom, dceřinná společnost spolkové pošty. Zákazníci si pak budou moci nejen vybírat peníze z automatů, ale i bezhotovostně platit v obchodech nebo použít některý ze sedmdesáti tisíc telefonních automatů. Čipová karta tak začne stále více nahrazovat

³⁸ Cynthia Johnsonová (Reuter) v „DT“, 28. 12. 1993

³⁹ „DT“, 1. 4. 1995 (Reuter).

tradiční peněženku, až dosud nebytnou k zakoupení jízdenek, vstupenek a podobných poplatků.⁴⁰

A nebude už jistě také příliš dlouho trvat, než se „souběžně používané“ obvyklé plastické karty i rentgenové nemocenské karty přemění na „multifunkční karty“, a penězům jako takovým budeme muset dát vale. Náhradou za to ovšem budeme prostřednictvím v počítačích uložených osobních, ba nejosobnějších dat skvěle registrováni a – **permanentně kontrolováni!**

5. Kdo vězí za čipovou kartou 666?

Viditelně to jsou internacionální vysoké finance, v zásadě se nacházející v židovských rukou, a s nimi identický nebo na nich závislý mezinárodní velkokapitál. Bylo to tu a tam zřejmé z již výše řečeného. Podívejme se však nyní na věc pozorněji.

V Německu to byl bochumský *Aral AG*, „král západoněmeckého trhu benzínových stanic“ a sesterská společnost jednoho velkého amerického naftového koncernu, který začal vybavovat hned 1 900 ze svých 2 000 čerpadel systémem „Electronic Cash“.⁴¹ Ostatní naftové koncerny se bezprostředně poté připojily. *Všechny* naftové společnosti však přímo (např. *Shell* a *BP*) či nepřímo (jako např. tzv. „sedm sester“ ostatně rovněž židovského Rockefellerova klanu) podléhají kontrole bankovního impéria židovské rodiny Rothschildů.⁴²

Na domu Rothschildů a jeho neuvěřitelně mnoha pobočných, sesterských a „vnukovských“ podnicích, většinou skrytých za burzovní účastí, je už přibližně 150 let se stále stoupající intenzitou závislé také veškeré bankovníctví, jehož zdaleka největší část se však i bez toho nachází v těch nejlepších židovských rukou.⁴³ *Všechny* kreditní společnosti, které pouštějí mezi národy všech zemí ať už „obyčejné“ nebo elektronické čipové kreditní karty ve znamení čísla 666, jsou čistě *frontové organizace bank*. Ale nevyplývá to automaticky z pouhé skutečnosti, že se „kartový“ obchod nechá provádět jen prostřednictvím účtového systému bank, nýbrž mnohem spíše z toho, že to skutečně byly židovské vysoké finance, které vynalezly, resp. nechaly vyvinout nejnovější systém „Electronic cash“.

Firma, která „polní pokus“ s čipovými kartami provádí v Belgii, se jmenuje jednoduše *Banksys*.⁴⁴ Za „MasterCard“ se skrývá společnost *Europay International*,⁴⁵ „v níž jsou soustředěny mezinárodní kreditní instituty“.⁴⁶ *Eurocard Deutschland* je

⁴⁰ „DT“, 16. 7. 1994 (Reuter).

⁴¹ Srv. „DT“, 8. 9. 1990 (dpa/vwd).

⁴² Podrobnější důkazy a informace najde čtenář v mé dvousvazkové knize *Maastrichtská dohoda – konečné řešení pro Evropu*.

⁴³ Viz předchozí poznámku!

⁴⁴ Srv. „DT“, 25. 7. 1995.

⁴⁵ Srv. „Welt am Sonntag“ č. 18/1995, str. 38.

⁴⁶ „DT“, 25. 7. 1995

„kreditní kartou bank a spořitelén“.⁴⁷ Jako „poskytovatel licence“ je sice uvedena „Společnost pro platební systémy“⁴⁸ se sídlem ve Frankfurtu n. M., avšak ta s největší pravděpodobností také patří těm samým bankám a spořitelnám, jimž oficiálně uděluje „licenci“. Kromě toho je „Eurocard“ přítomen také v dalších evropských zemích, což dovoluje předpokládat existenci mezinárodní společnosti provozovatelů bank.

Ti asi již mezitím vydávají také svůj odborný časopis s titulem „A la CARD AKTUELL“, kde jsme si mohli v dubnu 1996 přečíst nejnovější statistiku o množství karet v oběhu. Podle ní bylo v Německu ke konci roku 1995 celkem 67,6 milionu karet pro bezhotovostní platby; z toho 38 milionů eurošekových karet, které – jak známo – vydávají pouze banky, dále „17,7 milionu karet jednotlivých bankovních domů“ a konečně 11,9 milionů exemplářů „čtyř nejdůležitějších kreditních karet, Eurocard, Visa, American Express a Diners Club“.⁴⁹

Jak jsme si právě ukázali, stojí tedy za „Eurocard“ opět německé banky, za ostatními třemi firmami pak banky americké. „American Express“ kooperuje od listopadu 1993 navíc ještě s „Deutsche Bank AG“,⁵⁰ největší v Německu v daném odvětví. Ohledně zmiňovaného „pokusu za polních podmínek“ v Ravensburgu a Weingartenu se ostatně psalo v tisku: „Iniciátorem tohoto projektu jsou banky a spořitelny, které se jím snaží získat občany pro ‚elektronickou peněženku‘“.⁵¹

Sionistické vysoké finance podněcují k bezproblémové „spolupráci“ svojí mohutnou a často dokonce rozhodující přímou „spoluúčastí“ nejen banky, nýbrž členstvím vedoucích funkcionářů v zednářských lóžích ovlivňují i ostatní hospodářská odvětví. Tím se vysvětluje, proč číslo 666, resp. s ním spojené bezhotovostní placení kartami propagují nejen obchodní domy *Quelle AG* nebo *Massa*, nýbrž i přímo prezident Ústředního svazu německých maloobchodníků, Hermann Franzen, který již v létě 1991 oznámil souhlas svazu se zaváděním systému „Electronic cash“. A to i přesto, že masa drobných obchodníků nechce ani slyšet o drahých „terminálech“ s jejich problematickým a časově náročným účtováním.

Franzenovo zdůvodnění postoje svazu tehdy podle novin „fraktur“ znělo: „„Electronic cash‘ (EC-Cash) je levnější než plejáda kreditních karet, s nimiž se v současné době musí obchod potýkat“. Pak následoval výstižný komentář novin „fraktur“: „Tento argument je pozoruhodný, protože prezident svazu maloobchodníků zde neříká: ‚Placení hotovými je jednodušší‘, nýbrž: ‚Kreditní karty jsou komplikovanější‘. Je tedy zcela jednoznačné, že placení hotovými má být odstraněno.“⁵²

Na této likvidaci se od jisté doby velice aktivně účastní spolková dráha i pošta. A je pozoruhodné, že zrovna od toho okamžiku, kdy začaly být „privatizovány“, jinými slovy *předávány bankám*, protože který „soukromník má tolik peněz, aby se mohl nějakým významnějším způsobem „podílet“ na těchto miliardových akcio-

⁴⁷ „DT“, 30. 10. 1993 (Reuter).

⁴⁸ „DT“, 31. 1. 1992 (dpa/vwd); v originále „Gesellschaft für Zahlungssysteme (GSZ)“.

⁴⁹ „DT“, 6. 4. 1996 (Reuter).

⁵⁰ „DT“, 12. 10. 1993 (Reuter).

⁵¹ „DT“, 1. 8. 1995 (Reuter).

⁵² Reinhold Fellmer ve „fraktur“, 9. 9. 1992, str. 6

vých gigantech?! O nových elektronických „BahnCards“ již byla řeč; platí současně i na „VISA-Card“, a za firmou VISA zase stojí americká banka „Citycorp“ (v Německu se nazývá „Citibank Privatkunden AG“) a je také pouze *jednou* z mnoha velkobank židovské Rockefellerovy skupiny.⁵³

Rovněž Telekom se angažuje v předních řadách. Jak jsme již viděli, „sjednotila“ se v červenci 1994 „německá Kreditgewerbe a Telekom“ na společné multifunkční čipové kartě,⁵⁴ přičemž Telekom už dávno před tím odstartoval svou (pořád ještě běžící) kampaň za odstranění hotových peněz. Od května 1995 se „Deutsche Telekom AG“ konečně už i zcela oficiálně nachází ve správných rukou: Předsedou představenstva byl „jednohlasně“ zvolen jistý *Ron Sommer*, o němž se v prvních tiskových zprávách jen stydlivě oznámilo, že se narodil v „izraelské Haifě“!⁵⁵ – Jeho v Německu neobvyklé jméno „Ron“ tedy nejspíš nebude zkratkou za „Ronalda“, nýbrž „Árona“.

Konečně na jaře 1996 se oba přívěsky bank, „Deutsche Bahn AG“ (Spolková dráha) a „Deutsche Telekom AG“, daly také dohromady, aby jako doplněk k „polnímu experimentu Ravensburg/Weingarten“ odstartovaly také svůj vlastní:

„Pro cestující v autobusech a drahách příměstské dopravy by mělo už brzy skončit obtížné obstarávání drobných na jízdné. Deutsche Bahn AG a Telekom chtějí od začátku března vyzkoušet ve čtyřech regionech zavedení tzv. Paycardu. Oznámil to časopis zaměstnanců dráhy ‚Bahnzeit‘ ve svém nejnovějším vydání. Plastikovou kartu bude možné použít i v telefonních automatech. Z počátku mají být vydávány pouze ve Frankfurtu, Drážďanech, Mnichově a ve Stuttgartu. Částky budou odečítány z čipu na kartě. Na karty mají být zaneseny údaje nejprve deseti tisíc vybraných zákazníků a ‚elektronická peněženka‘ půjde ‚naplnit‘ až dvěma sty marky.“⁵⁶

Na tiskové zprávě agentury dpa je v podtónu pozoruhodný kladný postoj k projektu, který se projevuje i sugestivní vyhlídkou „odpomoci“ při údajně tak obtížném „obstarávání drobných“. V kontrolovaném tisku lze sotva kdy narazit na hloupější kritiku systému bezhotovostního placení, o to víc však na jeho redakční propagaci. I to má své (skryté) důvody.⁵⁷

Nápadně vzadu při tom až dosud zůstává politika. *Všechny* iniciativy vycházejí z „hospodářství“ a proto je všechno ještě „dobrovolné“. Avšak právě tato zdrženlivost – jinak vždy výrobou předpisů posedlé – státní byrokracie, na níž nové „elektronické peníze“ kladou značné zákonodárné, právní a technicky správní požadavky,⁵⁸ ukazuje přesně na to, co již pozorní pozorovatelé samozřejmě očekávali: Že židozедnářské vlády, kterými už jsou „obšťastněny“ *přinejmenším* všechny průmyslové země světa, se odbourání hotových peněz *cestou bank* rozhodně nebudou stavět do cesty.

⁵³ Srv. „Informationen für Mitarbeiterinnen und Mitarbeiter der BD“, Berlin/Frankfurt am Main ze dne 7. 12. 1994; a dále Klaus Tcharnke (dpa) v „DT“, 1. 7. 1995, „DT“, 15. 7. 1995 (Reuter).

⁵⁴ „DT“, 16. 7. 1994 (Reuter).

⁵⁵ „DT“, 1. 4. 1995 (Reuter).

⁵⁶ „DT“, 7. 3. 1996 (dpa).

⁵⁷ Srv.: J. Rothkranz (Hrsg.), *Die „öffentlichen“ Meinungsmacher*.

⁵⁸ Na což právem upozorňuje již zde cit. Meike Wolff („Welt am Sonntag“, č. 18/1995, str. 38).

Tu a tam už dokonce ostýchavě spolupracují. Již zde byla zmínka o příležitostných telefonních kartách hessenského zemského sněmu. Naše de facto na politických pokynech závislá justice v tom smyslu už rovněž vyslala jasný signál. Objektivně zcela oprávněná žaloba „Úřadu pro boj proti nekalé konkurenci“ proti novým „Bahncard“ (jízdenkám) byla r. 1995 ve dvou instancích právoplatně *zamítnuta*! Úřad ochrany hospodářské soutěže totiž žaloval prodej Bahncard za **stejnou cenu** jak bez kreditní tak i s kreditní, resp. „electronic cash“ funkcí.⁵⁹ Kdyby soudci podle zákona žalobě vyhověli a spolkové dráze v rozsudku nařídili, aby své VISA-Bahncard prodávala za vyšší cenu, než normální jízdenky, posílilo by to i tak značnou nechuť cestujících k neoblíbeným VISA-Bahncard. Tím by samozřejmě i celé plánové (zatím plíživé) odstranění hotových peněz utrpělo citelnou ránu...

Stát ovšem už tak jako tak ve věci „spolupracuje“, protože oklikou přes zákonem vnucené nemocenské pokladny zavedl čipové karty. Ty sice momentálně nemají žádnou platební funkci, zato však mají velice povážlivou funkci *kontrolní*, a tím stojí dokonce v čele „rozvoje“! A kromě toho v Berlíně už od r. 1994 – nejspíš jako první v Německu – existuje zcela oficiální státní úřad, který se zabývá přípravou státem nařízeného odstranění hotových peněz v této spolkové zemi. Za zmínku stojí ještě jeden detail: V rámci projektu „hlavního města Berlína bez hotových peněz“ pracuje v úřadu senátora pro dopravu také zvláštní „senátorský poradce“. Ten muž se jmenuje *Stefan Kissinger* (asociace s pověstným americko-židovským členem světové stínové vlády jsou zcela automatické) a přišel – pochopitelně – „z ‚BB-Data‘, sesterské firmy Bankovní společnosti Berlín“...⁶⁰

Závěr: Satanova synagoga prosazuje trend k zavedení čistě elektronické měny tím nejvhodnějším způsobem, tedy pomocí své celosvětové **finanční moci**. Jí poslušné vlády s nařizovacím státním aparátem se zatím navenek ještě drží v pozadí, i když jsou už také připraveny na startovní čáře.

6. Cílem je totální kontrola!

Kritika bezhotovostního placení se ve veřejnosti zatím ozývá jenom ojediněle, a většina námitek se – pravděpodobně vědomě – nedotýká podstaty. Tak například Spolkové sdružení pro porady dlužníkům v Kasselu vyjádřilo roku 1990 obavy, že „placení kartami odbourá v budoucnu zábrany kupujících a povede k tomu, že spotřeba bude financována teprve očekávaným příjmem, tedy zadlužením“.⁶¹ – Také Ústřednímu svazu německých maloobchodníků (viz výše), ostatně už dávno zapojeného do systému, nenapadl roku 1993 žádný jiný bod kritiky, než ten, že „při diskusi o zavedení bezhotovostního platebního systému je zamlčen stupeň zadluženos-

⁵⁹ Srv. „DT“, 23. 11. 1995 (dpa).

⁶⁰ „Der Spiegel“, 21. 11. 1994, str. 75

⁶¹ „DT“, 26. 7. 1990 (dpa).

ti domácností při menším významu hotových peněz“.⁶² – Tento argument sice nelze odbýt mávnutím ruky, avšak přesto se dotýká jen vedlejšího aspektu věci.

Ohledně „polního pokusu“ v Ravensburgu a Weingartenu r. 1996 se sice Pracovní sdružení spotřebitelských svazů v Bonnu mezi jiným pozastavilo nad nedostatečnou ochranou dat a tím se o ústředním bodu věci *alespoň* zmínilo, omezilo se však jen na náрек nad vysokými „náklady“ nových čipových karet pro „spotřebitele“, a kromě toho už jenom připomnělo, že u „nesprávně započítávaných položek v důsledku chyb terminálů a karet dosud nejsou po ruce žádné návrhy na zlepšení“.⁶³ – Protože však takové návrhy mohou být předloženy kdykoli, a navíc drahé čipové karty si *nyní* „koupí“ jenom ten, kdo sám chce, nejde jistě o žádné zásadní námitky.

Totéž platí rovněž o poukazu redakce „Spiegelu“ na to, že kdo si koupí telefonní kartu, nechť tím poskytuje „Telekomu bezúročnou půjčku“ (není tomu snad u poštovních známek odedávna stejně?). Rovněž nepodstatné je následující konstatování: „Úrokový zisk předplacené karty má banka, ale riziko ztráty nese výhradně majitel karty“,⁶⁴ protože při jakémkoli nákupu je tomu přinejmenším právě tak. To již zajímavějším, i když stále ještě ne tím přesvědčivým argumentem proti odstranění hotových peněz, jsou poukazy na neúměrné náklady na přestavbu systému, které z toho pro obchod vyplynou: „Pro pochybné pohodlí, které přinese čip, budou nezbytné milionové investice.“⁶⁵ – Stejně jako průběžné náklady i po přestavbě: „Jak se jim smlouvání o ceny již dnes vyplácí, vědí všichni ti, kdož nosí u sebe kreditní karty snad jen proto, že obchodníci rádi poskytnou slevu dvou nebo tří procent, pokud se jim pohrozí, že nákup bude placen kartou. Je to totiž z jejich hlediska pořád ještě méně, než oněch obvyklých pět procent marže, kterou si American Express, Diners, Visa nebo Eurocard počítá jako provizi. Nehledě už k tomu, že při prodeji na karty musí obchodník na své peníze ještě čekat, což jej pak stojí další úroky.“⁶⁶

Naproti tomu jsou zcela protichůdné námitky toho typu, že „elektronická peněženka by měla smysl jenom tehdy, kdyby mohla být používána na co možná nejvíce místech. Dodnes jsou takové testy nebo i praxe jednak omezeny regionálně a navíc ještě roztrženy na mnoho provozovatelů karet.“⁶⁷ – Rozumí se, že *právě na takové „stížnosti“ banky čekají*, aby mohly okamžitě nabídnout „pomoc“ plošnou standardizací svých čipových karet.

Zcela výjimečně však měl pravdu i „Spiegel“, když více méně přitakavě citoval lapidárně vyjádřenou moudrost jednoho odborníka na informatiku: „Spotřebitel vlastně žádnou elektronickou peněženku nepotřebuje!“⁶⁸ – Bezhotovostní placení je z pohledu „spotřebitele“ skutečně zbytečné. Ale na věc se nesmí pohlížet nikoli

⁶² „DT“, 11. 12. 1993 (Reuter).

⁶³ „DT“, 13. 1. 1996, (Jan Schwartz/Reuter).

⁶⁴ „Der Spiegel“, 21. 11. 1994, str. 68 resp. 75.

⁶⁵ Tamtéž, str. 63.

⁶⁶ Horst Biallo v „DT“, 1. 9. 1994, str. 78.

⁶⁷ „Der Spiegel“, 21. 11. 1994, str. 78

⁶⁸ Tamtéž, str. 75

2222,-

unverbindliche
Preisempfehlung
des Herstellers

incl.
umfang-
reiche
Software

DM 3299,-

COMPAQ Presario 942 CDS Multimedia
486 DX 4/90 MHz, 8 MB Ram, 420 MB Festplatte, Quadra Sp
16 Bit Soundkarte, mit integriertem Fax / Daten-Modem u. A
14" Monitor 2 Lautsprecher, Mikrofon, Tastatur u. Maus, 3 Jah



999,-

Garderobe
in Erle furniert.
Ca. 180 cm breit.

Preis bei Abholung

Markt

**GROSSE VERLOSUNG:
2.222 UHREN!**

**BROCK
HAUS
ENZYKLOPÄDIE**

Gratis

1. Ihr Geschenk
Die wertvolle, farbige
Broschüre mit vielen
Informationen über die
Neue Brockhaus
Enzyklopädie.



2. Ihre Gewinn-Chance
Unter den ersten
Einsendern verlosen
wir 2.222 Uhren aus
unserer großen
Kollektion!

555,-



TOSHIBA 2140 TD
Farbfernseher
55 cm Farb-Bildröhre (Hochwertiges Bild 51 cm), 60 Pro-
grammspeicherplätze, Fernbedienung, Videotext,
Mehrfachnutzung, Times Euro-W-Buchse, Front AV,
Kabellinier



Für perfektes Einmachen:



8.88

3/4" - 25-m-Rolle

29.90

**Diät-
Gelierfruchtzucker**
500 g-
Packung

6.66



**Gelfix, Gelfix zwei
eins oder Gelfix leicht**
je Packung

2.22



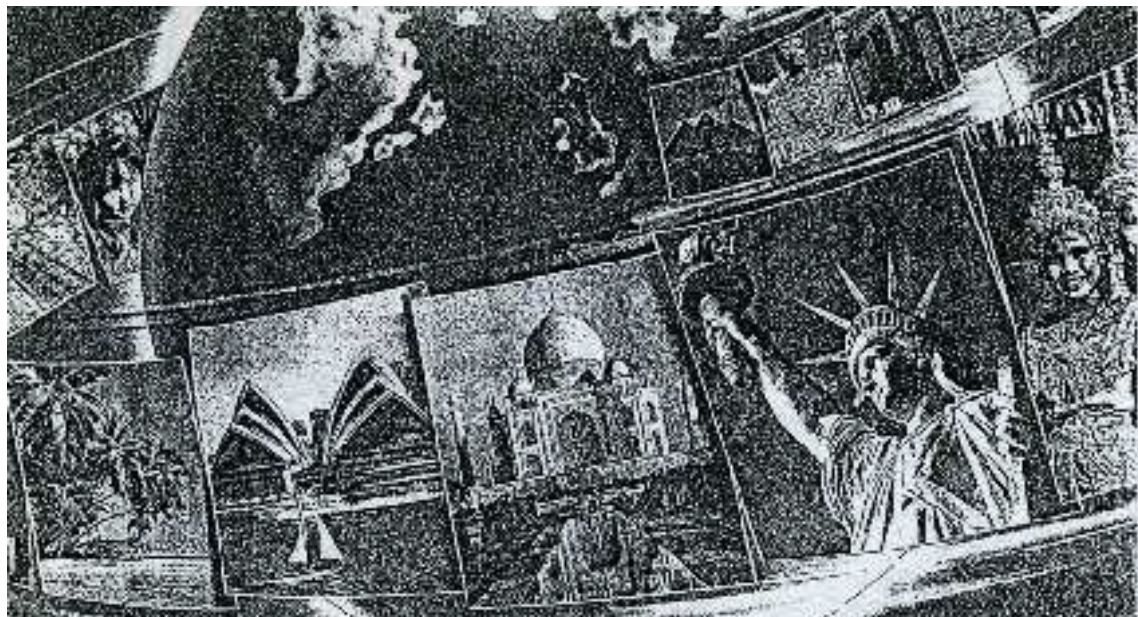
555-F

Microtek SCANNER II
Color Flachbettscanner

Auflösung: 600 x 300 dpi, 24-Bit Farbtiefe
inkl. Software IMAGE-IN „Easy Pack“
(Bildbearbeitung, Texterkennung, Bild-,
Ton-, Videoverwaltung) und AGFA
FOTOTUNE LE

4

PRODUKT MAL NICHT VORHANDEN? KEIN PROBLEM - WIR BE



GROSSES QUELLE-GEWINNSPIEL

1 WELTWEISE

nach Wunsch...

IM WERT VON DM 66.666.-

Wenn Sie der Hauptgewinner sind, entscheiden Sie selbst, ob Sie alleine oder mit Partnern reisen, auf welcher Route und wie lange Sie unterwegs sein wollen. Die einzige Grenze ist der Wert Ihres Preisausschreibens. Gewinnes. Sie können sich den Betrag von DM 66.666.- auf Wunsch auch in bar auszahlen lassen.

...666 WEITERE GEWINNE:

Je ein riesengrosser »Globus-Wasserball«, Ø ca. 70 cm ... zum Mitnehmen in den Urlaub ... für die Freizeit am Strand ... oder als dekorativer Blickpunkt für die Wohnung.

SAGEN SIE: »Ja, ich will!«

Kleben Sie die MITMACH-MARKE vom beiliegenden Brief auf Ihr TEILNAHME-TICKET. Und ab geht die Post!

EINSENDESCHLUSS: 7. DEZEMBER 1993



Etiketa láhve francouzské limonády s provokativním názvem „666“. Vpravo dole je k tomu navíc velmi případný kód EAN 13.

SAGEN SIE UNS IHRE MEINUNG...

Als Inhaber der massa-card haben Sie in der Vergangenheit sicher schon oft die Vorteile unserer Karte genutzt.

Heute, nach 5 Jahren massa-card, möchten wir Sie nach Ihrer Meinung fragen, um Ihnen in Zukunft eine neue Karte zu bieten, die vielseitiger ist und noch spezieller auf Ihre Wünsche eingeht. Geben Sie uns bitte an, wie wichtig folgende Kartenvorteile für Sie sind.

		wichtig	weniger wichtig	unwichtig
1.	Bargeldloses Zahlen	☐	☐	☐
2.	Spezielle Kassen für Karten-Inhaber	☐	☐	☐
3.	Monatliche Kontoauszüge	☐	☐	☐
4.	14-tägige Abbuchung der Einkaufssumme	☐	☐	☐
5.	Monatliche Abbuchung der Einkaufssumme	☐	☐	☐
6.	Karte mit Telefonfunktion	☐	☐	☐
7.	Mit einer Karte in mehreren Einkaufsstätten bezahlen	☐	☐	☐
8.	Guthabenzinsen auf dem Kartenkonto	☐	☐	☐

Ihre Erfahrungen mit der massa-card:

Welche Eigenschaften wünschen Sie sich für Ihre neue massa-card:

Ich bin an der neuen massa-card interessiert. Schicken Sie mir möglichst bald den Kartenantrag. Meine Anschrift

Name

Vorname

Karten-Nummer

Straße

Postleitzahl

Ort

...WIR SAGEN IHNEN DIE GEWINNE

Denn wenn Sie uns Ihre Meinung verraten, gewinnen Sie mit etwas Glück einen unserer tollen Preise beim großen Gewinnspiel. Und wir gewinnen einen Eindruck von Ihren Wünschen, die Sie in Bezug auf die neue massa-card haben.

Einfach die Teilnahmekarte vollständig ausfüllen, bei Ihrem nächsten Einkauf im massa-Markt abgeben oder einschicken an: massa-card-Zentrale, Postfach 2 00, 6508 Alzey 1.

Viel Glück!

6 TRAUM-REISEN



massa verlost 6 Traumreisen in die ganze Welt. Machen Sie mit, und sagen Sie uns Ihre Meinung, dann kommen Sie Ihren Traumzielen näher.

66 DESIGN-UHREN



Die Zeit läuft, und bei massa wird die Einkaufszeit zur schönsten Zeit. Wir verlosen 66 originelle Design-Uhren. Gehen Sie Ihrer Zeit voraus, und lassen Sie schnell von sich hören.

666 T-SHIRTS



massa hat viele ansprechende Sachen, die auch anschlussfähig werden, wenn Sie uns Ihre Wünsche sagen. Dafür können Sie jetzt 666 tolle T-Shirts gewinnen.

TEILNAHMEBEDINGUNGEN:
An der Verlosung nehmen alle Interessierten teil, die bei Autostar bis zum 31.12.93 abgeschickt haben. Der Nachweg ist ausgeschlossen. Die Gewinne werden schriftlich benachrichtigt.



**Ab November: Ihre neue eurocheque-Karte 96-98
mit elektronischer Geldbörse**

Einfach. Clever.
P.S.K. 

Die P.S.K. informiert Sie

Eventuelle Fragen beantworten Ihnen jederzeit gerne die
P.S.K.Berater am P.S.K.Service-Telefon. Rufen Sie



Zum Ortsstarif aus ganz Österreich.
Montag bis Freitag von 8⁰⁰ bis 22⁰⁰ Uhr
Samstag und sogar an Sono- und Feiertagen von 8⁰⁰ bis 18⁰⁰ Uhr



Kdo mezi 1. říjnem a 31. prosincem 1995 použije pětkrát svoji úvěrovou kartu Euro-card, může vyhrát 100 000 šilinků nebo 666 exkluzivních parfémů fy Guerlain. Buď již máte, nebo prostě potřebujete kreditní kartu Eurocard.

Konto-Nr.	Datum	Kurs - M.
	15.03.96	19

Anlage

Neu: Die Postbank VISA Card mit direkter Kontobelastung. Die Karte für mehr Durchblick.

Sehr geehrte Kundin, sehr geehrter Kunde,

ab sofort erhalten Sie die Postbank VISA Card auch mit direkter Kontobelastung. Das heißt: Alle Zahlungen werden sofort abgebucht. Sie sehen also gleich, wieviel Sie per Karte ausgegeben haben und wie sich dies auf Ihren Kontostand auswirkt. Und brauchen nicht erst, wie bei anderen Kreditkarten, auf die Monatsabrechnung zu warten.

Mit der Postbank VISA Card genießen Sie weltweite Unabhängigkeit und sind ein gern gesehener Kunde bei mehr als 12 Millionen Vertragsunternehmen rund um den Globus. Ob im Hotel, auf Reisen oder beim Shopping – die VISA Card macht das Bezahlen einfach. Natürlich gibt es die Postbank VISA Card auch mit Versicherungsschutz – sie ist damit Ihr zuverlässiger Partner auf Reisen.

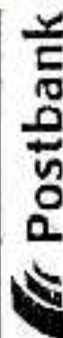
Alle Vorteile der VISA Card für mehr Durchblick können Sie jetzt in Ruhe und völlig unverbindlich 3 Monate lang testen. Rufen Sie uns einfach an: 0621 / 5962 - 666
Mit freundlichen Grüßen
Ihre Postbank

Postbank AG
Postbank Ludwigshafen
67067 Ludwigshafen

Branchen - Service
Telefon: 0621 / 59 62 666
Mo - Fr 8.00 - 20.00 Uhr

Telefax: 0621 / 500 236
Bic: POSTDE33

Datenschutz
545 100 67



Postbank



Plakátová reklama z Tunisu (!), fotografovaná na podzim 1994 z jedoucího autobusu. Číslo šelmy je propagováno opravdu celosvětově!

ONE-PASS-SCAN



666,-

Mustek

**PARAGON 600 SP ONE PASS
Color Flachbettscanner**

Auflösung max 4800 x 4800 dpi,
30 Bit Farbtiefe, 256 Graustufen,
besonders schnell durch sofortige
Erkennung in einem Scandurchgang,
TWAIN-kompatibel, inkl. professioneller
Bildbearbeitungssoftware (Deutsch),
TextBridge OCR (Deutsch) und Twain
Data Source

HANDEN? KEIN PROBLEM - WIR BESTELLEN SOFORT FÜR SIE!

5

NEU Ihr **D2**-Mobilfunkpartner **NEU**
in Fulda



**Jetzt eingetroffen
Siemens S4
Handy**

- Gewicht: 235 g
- Stand-by/Sprechzeit: 80/4
- D2-Kurz-Info
- unterstützt D2-Fax und D2-Daten über PCMCIA-Karte
- D2-Gesprächs-Management
- D2-Message (senden und empfangen)
- D2-Rufnummernanzeige

666,-*

Testurteil
„sehr gut“
Connect 6/95



* Dieser Preis gilt in Verbindung mit Abschluß eines D2-Kundenvertrages.
Zusätzliche Eingangs- und/oder Anschaffungskosten (20-40 €) für notwendige Hardware
bei D2-D2 und/oder GPRS-Verträgen.

Hier erhalten Sie alles rund ums Mobiltelefon:
vom Zubehör bis zum Einbau.

Beratung · Verkauf · Service

TECHMO GmbH · Mohrstraße Str. 35-41 · 36041 Fulda
Tel. 0661/21530 · Fax 0661/21580



**SPIDERMAN
Fax Modem**

PC-unabhängiges FAX
Modem, kommuniziert
direkt mit Ihrem Drucker
und druckt eingehende
Faxe auf Normalpapier
vollwertiger, digitaler
Anrufbeantworter, T M
Speicher, High-Speed
Modem, automatische
Faxweiche, unterstützt
alle Druckertypen
Druckerschnittstelle
integriert, inkl. FAX
Software und Fax-
zulassung

STELLEN SOFORT FÜR SIE!



Linienflug ab/bis Stuttgart, 3 x ÜF im
 *** Hotel, DZ mit DU/WC, Transfers,
 EZ-Zuschlag DM 108,-

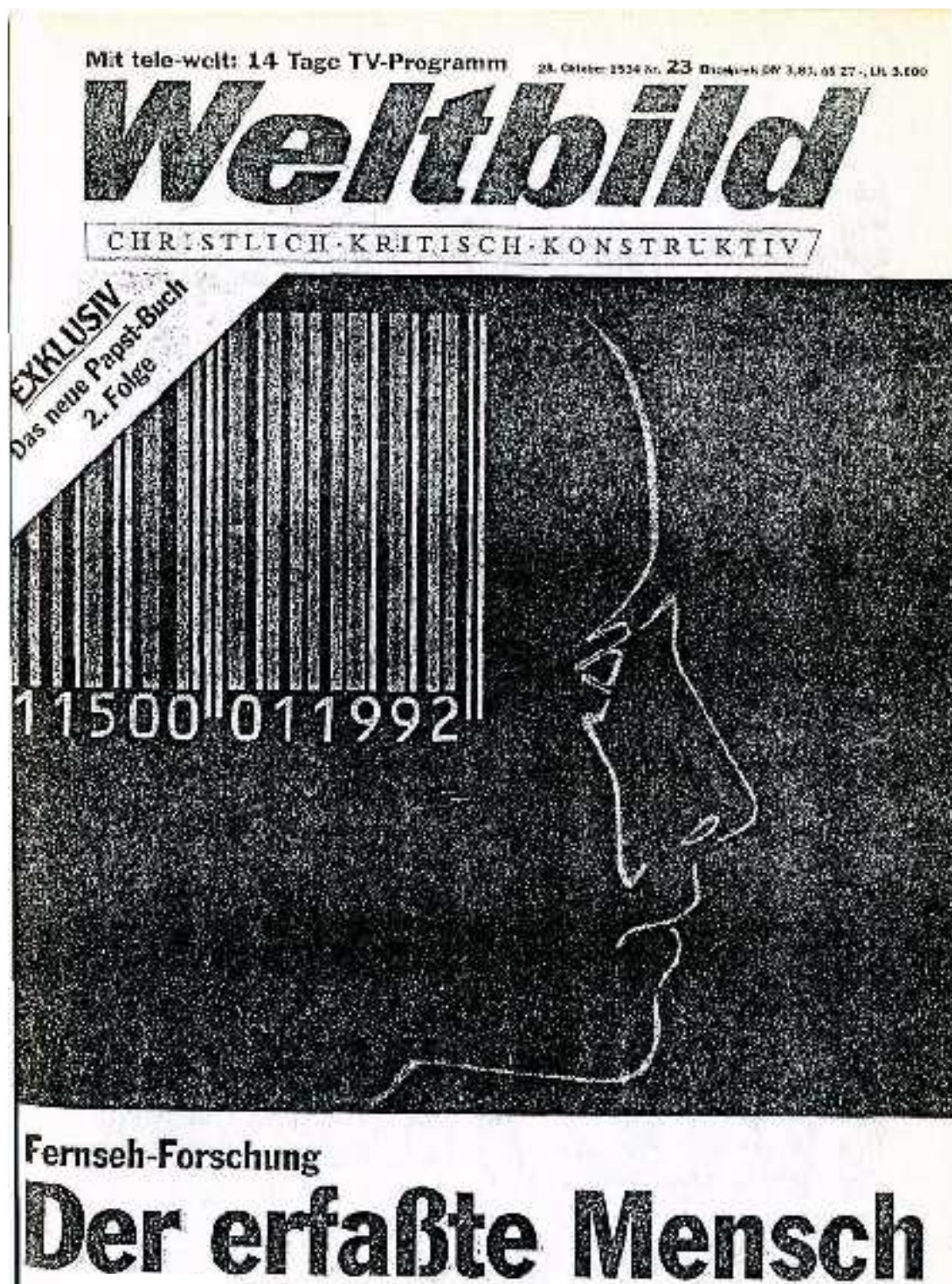
DM 666,-

11.11. - 14.11.95	07.12. - 10.12.95
23.11. - 26.11.95	04.01. - 07.01.96

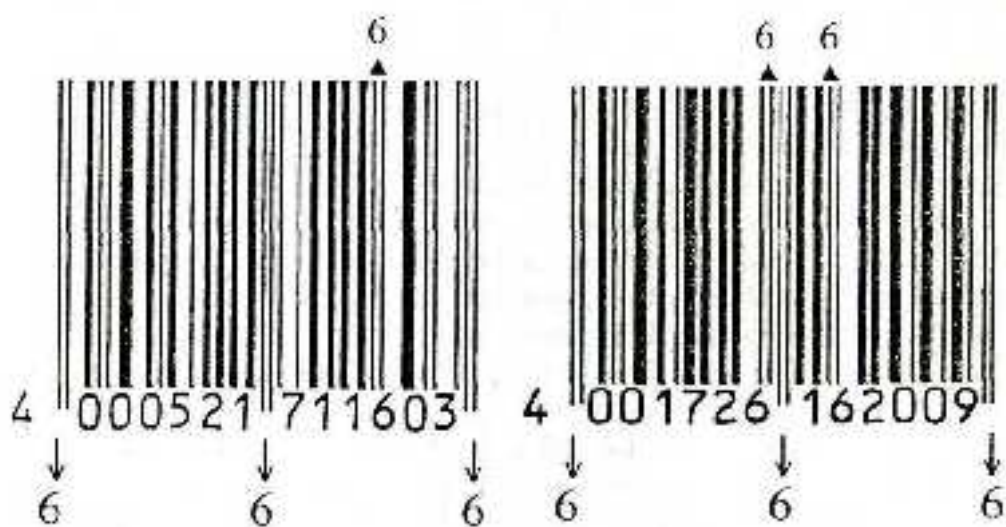
Direkte Information und Buchung unter
0711/ 619 25-34

B.R. TOURISTIK

ein Unternehmen der Biblische Reisen GmbH
 Silberburgstraße 121 · 70176 Stuttgart
 Telefon 07 11/6 19 25-39 · Fax 07 11/6 19 25-44



Zmenšená titulní strana (už jen podle jména) křesťanského časopisu „Weltbild“ z 28. října 1994. Zasněnci viditelně zcela přesně vědí, že kód EAN13 je pouhým předstupněm k plánované naprosté osobní kontrole.



Kódy EAN13 výrobku „Dr. Oetker Gelfix“ (vlevo) a „Kölner Raffinade Zucker, EWG-Qualität I“ (vpravo). Mnou přidané šipky nahoře a dole ukazují, že *každý* kód EAN13 pravidelně vykazuje číslo šelmy „666“!

Implantable Transponder

Product Description:

This Implantable Transponder is a passive radio-frequency identification tag, designed to work in conjunction with a compatible radio-frequency ID reading system. The transponder consists of an electromagnetic coil and microchip sealed in a tubular glass enclosure. The chip is preprogrammed with a unique ID code that cannot be altered; over 34 billion individual radio numbers are available. When the transponder is activated by a low frequency radio signal, it transmits the ID code to the reading system. Independent testing has shown the transponder to be safe and easy to implant.

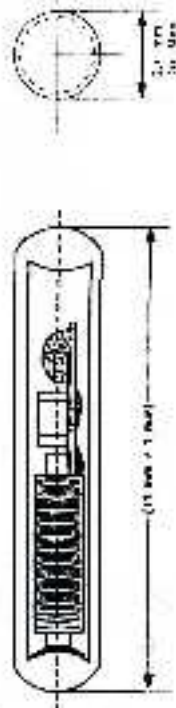
Although specifically designed for implanting in animals, this transponder can be used for other applications requiring a micro-sized identification tag.



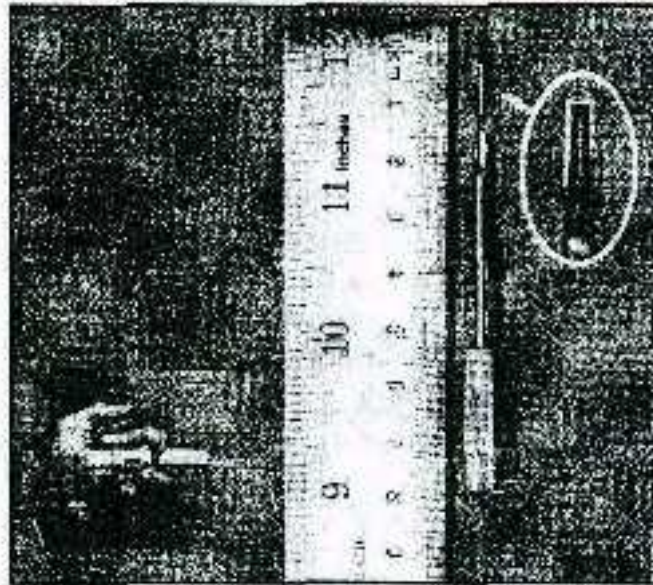
DESTRON/IDI



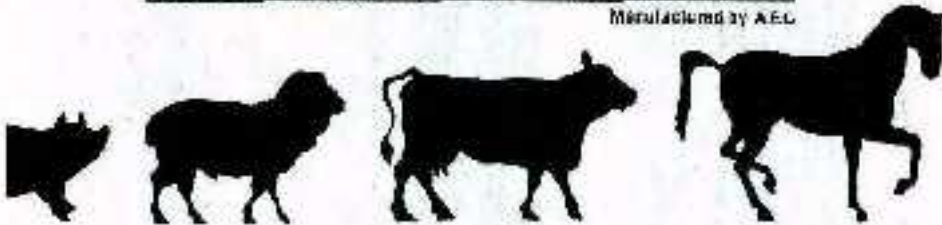
Specifications:



Implantable Transponder



Manufactured by A.E.L.





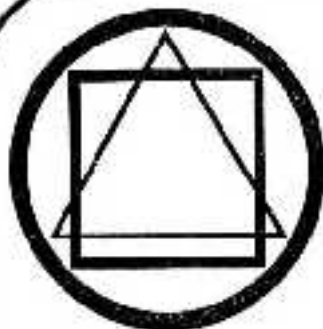
Telekom a Postbank mohutně podporují bezhotovostní platební styk a docela klidně už operují se satanským číslem 666. Zde jsou tři lidé, kteří jsou za věc přímo odpovědní. Nahoře: Šéf spolkové pošty Klaus Zumwinkel, který je z tohoto titulu také představitelem Postbank AG, se zednářským signálem pomocí brýlí (vlevo) a jednosvětovým signálem (vpravo). – Vlevo: Helmut Ricke, do r. 1995 šéf Telekomu, s velice zřetelným lóžovým signálem vztyčeného prstu a pohledem vzhůru. Jeho nástupcem ve funkci je Žid Ron Sommer. – Dole: Dvakrát ministr pošt Wolfgang Bötsch, v kontrolovaném tisku pravidelně se zednářskými signály prstů.



Versichertenkarte (Beispiel)



Elektronická karta zdravotního pojištění. Výstřížek z r. 1994 ukazuje všem pacientům pokladny regulérně zasílaný náborový a „informační“ leták. Za povšimnutí stojí podivuhodná grafika na kartě vpravo nahoře i pod ní umístěná poloviční duha New Age.



Internationale Schule des Rosenkreuzes Lectorium Rosicrucianum

lädt zu folgendem öffentlichem Vortrag
mit anschließender Aussprache ein:

WER SIND DIE ROSENKREUZER? WAS LEHREN SIE?

Marburg, Dienstag, 19. September
Gemeinschaftshaus

KOSMISCHE ENERGIE

Uralte Symbole - Ihre Quelle für Gesundheit und Vitalität. Durch Himmel und Erde fließen unsichtbare Bioenergien. Mit diesem edlen Kupfer-Amulett können Sie die unerschöpflichen Kraftströme „anzapfen“. Das magische Metall und die geheimnisvollen Bilder leiten Sie in Ihr Unterbewusstsein. Dort weisen Sie Ihnen den Weg zu einem harmonischen Leben im Einklang mit sich selbst. Ø 30 mm.

Kette mit
Anhänger



„Kupfer-Amulett“ im Geschenk-Etui
Best.-Nr. 261-313-5 nur 29,90 DM

Bestellkarte und Bestellformular
erforderlich.

Zmenšený leták gnosticko-okultních rozenkruciánů, prastaré větve Satanovy synagogy, a do něj ode mne vkomponovaná reklama jednoho zasilatelského obchodu. Stačí porovnat ražbu na „magické“ medaili se symbolem na letáku zcela vlevo, stejně jako s grafikou nemocenských čipových karet na předchozí stránce...!



Reklamní kampaň židozедnářsky vedené „Deutsche Krebshilfe“ („Pomoc nemocným rakovinou“) z jara 1993 (vlevo). Stačí obrázek obrátit, aby bylo zřejmé, o co jde (vpravo). Mimořádně příznačné je obrácení kruhovitého symbolu: číslo šelmy pod stylizovanou duhou New Age!



Helmut Schmidt se zednářsky zdviženým ukazováčkem. Jako člen bilderbergů a nejrůznějších „továren na myšlenky“ už r. 1989 podporoval zavedení *světové měny*.



Oni a jim podobní již dnes ovládají prostřednictvím peněz celý svět: Robert Rubin (vlevo nahoře), židovský bankéř a ministr financí USA. – James David Wolfensohn (vpravo nahoře), židovský šéf Světové banky a člen bilderbergů i CFR. – Alan Greenspan (vlevo dole), židovský prezident ústřední banky USA, člen Trilaterální komise a CFR. – Hermann Josef Abs (vpravo dole), mezitím už zemřelý šéf představenstva Deutsche Bank. S výjimkou Rubina jsou na snímcích všichni zachyceni se zednářskými signálními gesty.



Helmut Schlesinger, Žid a bývalý prezident Německé spolkové banky (nahore), a Hans Tietmeyer, jeho současný nástupce v úřadě (vlevo), dávají lóžové signály. Banky připravují elektronickou světovou měnu jako znamení Satana na čele nebo na ruce.



Jak známo, byla bolševická revoluce čistě židovskou záležitostí. Jejími předními oběťmi byli sice schizmatičtí, ale platně vysvěcení biskupové a kněží pravoslavné církve. Na snímku arcibiskup Platon (uprostřed), arcijáhen Michail Blejve (vlevo) a další neznámá oběť. Všichni byli před smrtí mučeni a pak zavražděni bolševiky během jejich (bohužel jen krátkodobého) ústupu z estonského Dorpatu před postupující bílou armádou v lednu 1919.



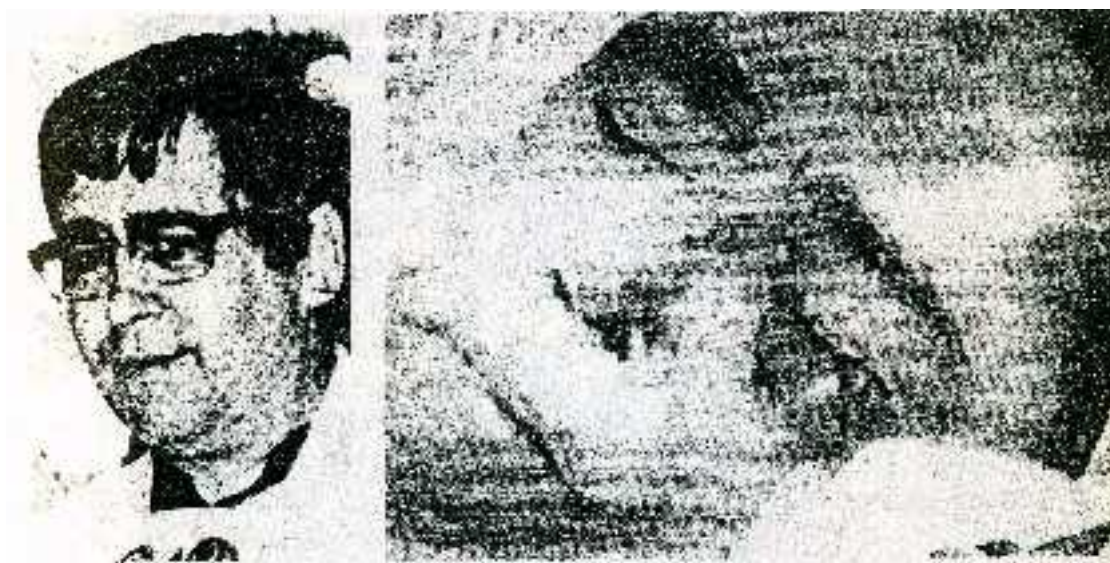
Sedmiramenný svícen, židovský kultovní symbol par excellence (!) ve würzburgském dómu biskupa Paula Wenera Scheelese. Pohoršující artefakt stojí v katolickém chrámu již od r. 1981. Takovýmto „biskupům“ samozřejmě žádné pronásledování nehrozí.



Reprodukce: Dobové zobrazení zuřivého vraždění kněží dne 2. září 1792 ve vězení, zřízeném revolucionáři ve zrušeném opatství. (Během židozednářské revoluce ve Francii, pozn. editora českého překladu.)



Zavražděné oběti sionistických bolševiků v Lotyšsku, leden 1919. Křesťanům hrozí podle tohoto příkladu také fyzická likvidace – tentokrát celosvětově.



Farář Štefan Polák před a po svém hrůzném zavraždění r. 1987.



Royal Bank, CIBC a Bell Canada [kanadská telefonní společnost] hodlají použít města Guelph jako pokusného objektu k vyzkoušení nových elektronických Cash-Card s názvem ‚Mondex‘. Úvěrové Mondexy ponesou jméno uživatele, identifikační číslo banky a mikročip, obsahující funkční část karty. Na zadní straně každé mondexové karty bude stát: ‚Platí jen v Guelphu‘.

z této, nýbrž ze zcela opačné perspektivy převážně židovských internacionálních velkobank!

Kupodivu to udělal i sám „Spiegel“, i když o sionistických světovládných choutkách a všemocném rothschildovském bankovním impériu nebyla zmínka ani slovem. Proto bylo tak překvapivé otevření téma „kontrola občanů“, které ostatní kritika v dojemné shodě přehlíží. „Předplacené, tedy anonymní elektronické peněženky, jsou z hlediska ochrany dat zcela nepodezřelé – jejich používání zanechává právě tak málo ‚stop‘, jako placení mincemi a bankovkami. Ostatní čipové karty, na nichž jsou uložena mnohá osobní data, mohou vzbudit zvědavost státních i privátních institucí a pokušení čerpat z nich.“ – A dále se tam píše: „Když už někdo ztratí elektronickou peněženku, naplněnou stovkami marek, připraví se tím o hotové peníze – nálezce jich může nerušeně použít právě proto, že tento druh karet není ‚přidělen‘ žádné určité osobě. Jinak je tomu s čipovými kartami, jejichž smysl spočívá v ukládání a zpracovávání osobních informací. Obsah takových karet musí být – přinejmenším pro případ ztráty – někde uložen v kopii. Při takovém používání, vysvětluje právník Roßnagel, jsou čipové karty jako takové ‚ledovcem, jenž vyčnívá jen nahoře‘. Pod povrchem musí působit instance, které karty vydávají, personalizují, kódují, autorizují, při ztrátě blokují a znovu plní. Proto by byla nutná nová superbyrokracie. ‚A o tom,‘ podivuje se Roßnagel, dosud nikdo nepřemýšlel‘. – Nepochybně tedy vedle už existujícího datového kartelu vznikne další síť ke správě čipových karet. Mnozí se obávají, že ji převezme nějaký ústřední ‚Spolkový úřad čipových karet‘, který ovšem bude raději nazýván ‚Trustcenter‘ nebo ‚Úřad důvěry‘ – zkrášlující slůvko, které tolik připomíná Orwellovu ‚novořeč‘.“⁶⁹

To už je opravdu výstižné. „Hotové peníze,“ konstatují rovněž noviny „fraktur“, „jsou poslední známkou osobní nezávislosti na institucích. Když někdo něco platí hotově, je nekontrolovatelný. Čipová karta nás už dostane do bezprostřední blízkosti situace, která, jak každý ví, je vylíčena v Apokalypse (13, 16-17).“⁷⁰

V bezprostřední blízkosti takové situace se však už tak jako tak nacházíme. Totálně kontrolovaný stát, o který usiluje Sion resp. Satanova synagoga, se ve všech ohledech blíží doslova mílovými kroky.

Rovněž zde pochodují banky v čele. Nastrkují však před sebe „zákonodárce“ a nechávají je odbourat bankovní tajemství, (které s čipovými kartami i tak nebude existovat). Spolková bankovní komise ve Švýcarsku, „která úředně kontroluje banky“, se již roku 1990 chopila iniciativy za zrušení anonymních kont. Zdůvodnění? Zákonem právě tak nově vytvořený trestní čin „praní špinavých peněz“.⁷¹ – V lednu 1993 v Evropské unii vstoupily s Maastrichtskou dohodou v platnost ještě mnohem přísnější „směrnice“ proti „praní peněz“. A byl to jako naschvál zrovna britsko-židovský komisař EU pro finančníctví *Leon Brittan*, který na jedné tiskové konferenci tvrdil, že „tím patří evropské finanční trhy k nejlépe chráněným. Peníze z drog a jiných kriminálních machinací takto mohou být účinněji drženy mimo vnitřní evropský trh.“⁷²

⁶⁹ Tamtéž, str. 63, 66, 79.

⁷⁰ „fraktur“, 18. 6. 1995, str. 5.

⁷¹ „DT“, 8. 9. 1990 (dpa/vwd).

⁷² „DT“, 13. 6. 1991 (Reuter).

Obsah směrnic EU, přijatých už v červnu 1991 a pak bezprostředně po 1. lednu 1993 zakomponovaných do právních řádů všech členských zemí, komentují noviny „fraktur“ výstižně takto: „Při všech transakcích nad 15 tisíc Ecu (kolem 30 tisíc DM) musí zákazník prokazovat svoji totožnost. Pokud banka pojme podezření, vyzve zákazníka k legitimování se i pod touto hranicí. Peněžní institut je kromě toho povinen informovat úřady o svém podezření a předložit jim i doklady o transakci. – Podezřelý zákazník přitom nesmí být ze strany banky informován o jejím oznámení úřadům (,Stuttgarter Zeitung‘, 11. 6. 1991). Důležité je zde slovo ‚podezření‘. Má totiž přesně tu samou funkci jako v novém policejním zákonu, který byl nyní už všude přijat: Zmocňuje pracovníky banky k podezírání *každého* zákazníka z ‚kriminálních machinací‘. Díky této nové trhlíně v tak jako tak děravém ‚bankovním tajemství‘ bude mít každý občan oprávněný pocit, že je na všech stranách obklopen špicly. A ten také *mít má*.“⁷³

Když později příslušný německý zákon nabyl působnosti, upozornil tentýž list rovněž na zřejmou nesmyslnost oficiálního „zdůvodnění“ těchto tuhých opatření: „Zákon má údajně sloužit k zjištění peněz z ilegálního obchodu s drogami. Ve skutečnosti však jde o zastráňovací opatření vůči normálním zákazníkům bank, které v nich *má vyvolat strach před hotovými penězi a připravit je psychologicky na jejich chystané odstranění*. Ani jeden jediný obchodník s drogami přece nepůjde se svým ‚výdělkem‘ k bankovní přepážce – k tomu účelu jsou zde úplně jiné cesty, směřující mnohem výš.“⁷⁴

Rovněž nekontrolovatelný pohyb občanů je budoucím protikřesťanským diktátorem One World trnem v oku. Již r. 1993 navrhl spolkový ministr vnitra Wissmann, „aby do budoucna bylo každé auto vybaveno vysílačem, takže by přes satelit a computer bylo možno určit jeho polohu kdekoli na světě“.⁷⁵ – Z hospodářské sféry, přesněji z „transatlantického společenství“ německých, švýcarských a amerických podniků automatizační techniky, přišel o rok později ještě dalekosáhlejší pokusný projekt plně automatizovaného „řízení dopravy“, kterým se má mj. „vyzkoušet automatická kontrola zapravení poplatků“. Podrobnosti o tom uvedl tisk: „Přes computer jsou určovány jízdní trasy, světelné signály varují před nehodami, videokamery registrují dopravní přestupky, a senzory v asfaltu registrují každý vůz podle rychlosti, což zní jako hudba daleké budoucnosti – a přece to bude v USA už brzy skutečností. Podle státního programu ‚Intelligent Vehicle-Highway Systems‘ (IVHS), který je nyní zkoušen v deseti obzvlášť zatížených oblastech, má být do r. 2000 vybudován celoplošný informační systém.“

Autorka zprávy však poznamenává, že odpůrci této koncepce se obávají „totální kontroly nad *veškerým* děním na silnicích“.⁷⁶ – V Německu bylo prozatím následování tohoto projektu odtroubeno kvůli příliš vysokým nákladům, ale je dobře o tom alespoň vědět.

Jsme totiž už dávno kontrolováni pomocí telefonu, a to podobně dokonale ba dokonaleji, než kdysi v Německé demokratické republice; jenom je to méně zná-

⁷³ Patrick Foltin in: „fraktur“, 25. 8. 1991, str. 4.

⁷⁴ „fraktur“, 26. 12. 1993, str. 3

⁷⁵ „Sonntag Aktuell“, 15. 8. 1993, cit. ve „fraktur“, 26. 9. 1993, str. 3.

⁷⁶ Susanne Kupke v „DT“, 20. 9. 1994

mo! A přitom se to lze občas dočíst zcela veřejně i v novinách, jako např. začátkem roku 1996:

„Další zákonodárnou ofenzívu v boji proti organizované kriminalitě požaduje spolková frakce CDU/CSU. Její mluvčí pro vnitřní politiku Marschewski prohlásil ve čtvrtek v Bonnu, že zákonná omezení ‚velkého ucha‘ k odposlechu bytových stanic jsou překonána dobou. Kromě toho musí být možnost odposlechu telefonů rozšířena i na moderní spojovací techniku, řekl Marschewski. Úřad hlavní kontroly zahraničních telefonů, který je umístěn v sídle zpravodajské služby v Pullachu, musí být do budoucna schopen také nasazení na jednotlivá, tj. konkrétní spojení.“⁷⁷

Vedle quasioficiálního odposlouchávání všech zahraničních telefonátů zde také ovšem existuje nikdy nepřiznaný odposlech všech domácích meziměstských telefonátů, z čehož ovšem vykoukne jen tu a tam nepatrný cípek:

„Německá spolková pošta Telekom kontrolovala v minulém roce způsob užívání telefonu několika tisíců zákazníků, aniž by o tom věděli. Podnik ovšem včera ujistil, že jeho jednání je právně podloženo. Úřad spolkového pověřence pro ochranu dat naproti tomu mluvil o jasném porušení zákona o informačním tajemství. V rámci statistického výzkumu Telekom vždy po týden v období let 1989-1992 u reprezentativního vzorku 4 000 vybraných zákazníků zaznamenával, kdy a komu volají. Mluvčí podniku připustil, že data omylem nebyla anonymizována.“⁷⁸

Mýlit se je lidské, že ano? Přesto Telekom přednesl svůj plán na brzké zavedení „dokladu o jednotlivém hovoru“ i na telefonní účty. Toto opatření má, jak upozorňuje „fraktur“, umožnit „zákazníkovi – a rozumí se že nejen jemu – kdykoli zpětně určit dobu trvání, volané číslo i cenu telefonátu. Jako vždy, kdy *se jedná o zavedení zvýšené možnosti kontroly, je i v tomto případě argumentováno zájmem zákazníka* v podobě vyloučení případných „nesprávností“ i možnosti „zneužívání“ v porovnání s dosavadním systémem.“⁷⁹

Ke kontrole osob už také slouží čárkový kód EAN13 se skrytým satanským číslem 666. Ne snad sice ke kontrole nakupujících, ale prodavaček na elektronických scanerových pokladnách. Jedna novinářka odhalila v červenci 1994, „co ví jen málo zákazníků a pokladních: Čárkový kód na každém výrobku obsahuje nejen jeho cenu, ale i mnohé další informace. Tak např. počítač dohlíží na správné vedení pokladny a porovnává i cenu a číslo zboží. Kromě toho také sleduje a ukládá informace o tom, jak často se pokladní mýlí a jak rychle nebo pomalu pracuje. Tím podnikateli dodává dokonalý obraz o způsobu a průběhu práce, který je hned elektronicky ukládán do osobních spisů zaměstnance.“⁸⁰

Pro zavedení celosvětové absolutní kontroly osob ze strany připravované **proti-křesťanské světové vlády** pomocí univerzální čipové karty nejsou v současnosti splněny ještě dva předpoklady: Soustředění všech kartových společností, resp. bank do jediné **globální superbanky**, a dále elektronická registrace všech lidí na celém světě pomocí **osobního identifikačního čísla**. Na obou problémech se však neúnavně „pracuje“.

⁷⁷ „DT“, 3. 1. 1996.

⁷⁸ „Kölnische Rundschau“, 17. 2. 1993 (dpa).

⁷⁹ „fraktur“, 26. 12. 1993, str. 3.

⁸⁰ Anna Hesse v „DT“, 9. 7. 1994.

Nehledě už k tomu, že mnohé zdánlivě samostatné banky stejně dávno patří týmž – převážně židovským – vlastníkům, nebo jsou mezi sebou propojeny vzájemným „podílnictvím“, postupuje vytváření stále větších velkobank na národní i mezinárodní úrovni velice čile. Příznačná je pro to i následující tisková zpráva z počátku roku 1992:

„Rozsáhlé přebudovávání holandského bankovníctví by mohlo ukázat směr i ostatním zemím Evropy. Tvrdá konkurence ve finančním sektoru i evropský vnitřní trh nepochybně urychlí trend k vytváření větších jednotek na domácích trzích. Mnohé vlády proto jeví sklony k podpoře ‚sňatku mastodontů‘, aby tak zabránily jejich nežádoucímu případnému převzetí cizinci. Bankéřům až vyrazí dech pohled na tempo, jak a co všechno už jejich branže v sousední zemi dokázala. Jen za poslední dva roky ztratilo následkem fúzí pět velkých bank svou vlastní nezávislost. Tři koncerny – ABN AMRO Holding NV, Internationale Nederlanden Groep NV a BA Rabobank – dnes kontrolují přibližně osmdesát procent holandského bankovního trhu. Kromě toho je ABN AMRO jediná banka, která je notována na amsterodamské burze. ... Znalci branže označují holandský příklad za poněkud extrémní. ‚Holandsko však bude sloužit za vzor [sic!] především malým státům‘, říká bankovní expert Matthew Czepliewicz z Credit Suisse First Boston v Londýně. Zvláště Norsko, Švédsko, Belgie, Rakousko, Španělsko a Portugalsko očekávají početné bankovní fúze – obavy před převzetím cizinou by tento trend mohly ještě urychlit. Ale také ve větších státech, jako např. v Itálii, Francii a v Německu se bude bankovní branže konsolidovat...“⁸¹

Světový monopol má už po léta tak jako tak na dosah ruky speciálně kreditní obchod, resp. obchod s čipovými kartami, za nímž stojí obrovská bankovní konsorcia, jak jsme si výše ukázali. Ve statistikách čtyř největších společností tohoto druhu je „Diners Club“ již dávno stranou. Podle údajů amerického hospodářského časopisu „Forbes“ ke konci r. 1991 klesl podíl „American Express“ na celosvětovém trhu ze 22 procent r. 1987 na 17, a podíl MasterCard/Eurocard, produkt evropských bank, stagnuje na 30 procentech, zatímco společnost VISA se ze 47 vyšplhala na 52 procenta. To tedy znamenalo pro léta 1987-1991 celkově (kolem) 99 procent podílu na „celosvětovém prodeji plastických peněz“⁸² při objemu zhruba 657 miliard dolarů“ pro pouhé tři podniky, z nichž jeden už tehdy „dobył“ více než polovinu světového trhu!

Je jasné, že budou-li si to přát světové finance, z pozadí ovládané železnou rukou rothschildovského domu, mohla by společnost VISA kdykoli „pohltnout“ oba menší konkurenty, kteří stejně žádnými skutečnými konkurenty nejsou. Jejich pravou úlohou je právě *jen předstírání* „konkurence na volném trhu“ po dobu, kdy masovými médii zhlouplé „světové veřejnosti“ *ještě nebude dovoleno* ukázat globální židovský, resp. rothschildovský finanční monopol.

Avšak ani s jednou jedinou, celosvětově organizovanou kontrolní instancí to stále ještě nebude hotovo. K tomu by museli být všichni lidé světa „napojeni“ na elektronické čipové karty a za tím účelem by opět musel každý člověk dostat své indi-

⁸¹ „DT“, 25. 1. 1992 (Reuter).

⁸² „DT“, 5. 3. 1992, (dpa/vwd).

viduální elektronické identifikační číslo. To ovšem zdaleka ne všichni lidé nadcházejícího „Jednoho světa“ budou chtít akceptovat a v tom spočívá pro jeho tvůrce také jediný viditelný „oříšek“. Ten se však Satanova synagoga snaží rozlousknout řadou *paralelně probíhajících strategií*.

Např. v Německu oklikou přes novelizaci zákona o jménech. Jeho nová podoba nabyla platnosti v říjnu 1993 a rafinovaně položila základní kámen pro „nezbyt-nost“ zavedení (přirozeně že elektronicky registrovatelných) „*osobních identifikač-ních čísel*“. S kritickým podtónem o tom svého času informovala spolupracovnice novin „fraktur“:

„Podle nového zákona už manželé nemusí mít společné příjmení a každý si mů-že podržet své původní. ‚Manželským příjmením‘ může být jedno z obou jmen. Partner, jehož jméno se nestalo jménem manželským, však může své původní pří-jmení přiřadit k manželskému, a to buďto před něj nebo za něj. Děti ponesou buď společné manželské příjmení, nebo příjmení jednoho z rodičů. – Tedy promyšleně naprogramovaný chaos, který nejenže bourá starou tradici, nýbrž zavdává podnět k roztržce mezi manžely. Pokud se totiž rodiče nemohou dohodnout, jaké přimění má jejich dítě nést, rozhodne poručený soud. – Poslanec za CDU si tento zmatek po-chvaloval slovy, že ‚koaliční kompromis‘ zůstává věrný tradiční německé koncepci identity jména! Snad ještě větší zmatení požadovala SPD: Chtěla zákonem připustit jako manželské příjmení i jméno dvojí, což by však podle Grese vedlo ke ‚správně-politickému chaosu ve jménech‘ a v takto nastalém zmatku k nutnosti zavedení identifikačního čísla! Tím ovšem bylo šidlo z pytle venku! Zmatek je už tady, a i to identifikační číslo máme tím také zaručeno.“⁸³

I když k tomu zákonem vytvořené zmatky v příjmeních poskytují záminku, není ovšem ještě tak jisté, zda osobní identifikační čísla dostaneme. Poprvé se o nich začalo *oficiálně mluvit* r. 1993, ale již samotné zahájení „diskuse“ o něčem do té doby neslýchaném a nemyslitelném bylo prvním krokem k cíli další etapy Satano-vy synagogy! Jestliže je totiž tabu prolomeno napoprvé *slovy*, následují nevyhnu-telně dříve či později i odpovídající *skutky*. Vzorovým příkladem této d'ábelské strategie je zde diskuse o potratech, která se už dávno změnila v krvavou realitu, nebo diskuse o euthanasii už v současnosti v Holandsku a Austrálii také přešla ve smrtící praxi. Asi to nebude náhoda, že příslušná „diskuse“ byla tak rozhodujícím způsobem „moderována“ Židem *Petrem Singlem*!

Satanova synagoga je ovšem stále přístupná možnosti „volby“. Pokud identifi-kační číslo nedostaneme v důsledku chaotického působení zákona o rodinných pří-jmeních, pak třeba jako kupci elektronické „BahnCard“. První pokus spolkové drá-hy o osobní podchycení nových „kartových“ zákazníků r. 1995 žalostně ztroskotal, protože ochránci dat energicky protestovali. Pouhých několik týdnů po zavedení nových železničních kartových jízdenek se už protesty jen hrnuly: „Zmocněnci pro ochranu osobních dat z Hamburku, Dolního Saska a z Brém ve společném prohlá-šení o ‚nabídkových formulářích‘ pro kartové jízdenky, kombinované s kreditní funkcí mluvili jako o jasném porušení zákona na ochranu dat. – Představený ham-burského Úřadu na ochranu dat, Schrader, označil počínání dráhy za ‚nepřípustné

⁸³ Regine Fellmer ve „fraktur“, 7. 11. 1993, str. 2.

vyslýchání lidí' bez zákonného podkladu. Po takto zjištěných údajích by mohla také sáhnout policie, prokuratura nebo finanční úřady. Ochránci dat žádají od spolkové dráhy okamžitou výměnu sporných formulářů a ,vymazání takto nedovoleně získaných dat' .⁸⁴

Nato musely dráha a rockefellerovská Citibank (!) trochu slevit; už za týden se totiž objevila následující zpráva: „Po bouřlivých protestech ochránců dat a spotřebitelů spolková dráha a Citibank přepracovaly svůj původní nabídkový formulář na plastikové jízdenky s platební funkcí. Spolková dráha a Citibank ve Frankfurtu společně oznámily, že z upravené žádosti bude ihned zřejmé, že zákazník může dostat plastikovou jízdenku i bez kreditní karty Visa. Byl brán ohled i na obavy ochránců dat. Kdo si zvolí pouhou plastikovou jízdenku, nemusí uvádět data, která jsou potřebná k vystavení kreditní karty. Všechny dříve získané údaje budou zlikvidovány.“⁸⁵

Zda byla jednou už získaná data skutečně „vymazána“, to je ovšem zcela nezjistitelné. Je to zřejmé každému, kdo má alespoň základní znalosti současného stavu informační techniky. Nicméně zatím tedy nemohou – jistě jen dočasně – být žádná nová data získávána; s výjimkou těch, kdož si zakoupí BahnCard s **platební funkcí**. U nich je udání osobních údajů nevyhnutelné, stejně jako v případě všech ostatních zákazníků kreditních, resp. čipových karet. Toto datově technické podchycení je v zásadě možné jen pomocí osobních identifikačních čísel, jak je již dnes praktikuje kdejaký zásilkový obchodní dům v podobě „zákaznického čísla“, (které má ovšem jen „domácí“ význam a je proto vcelku neškodné).

Zřejmě je tomu zatím také podobně i v případě quasipovinně zavedených čipových karet nemocenského pojištění. Momentálně (alespoň v Německu) tyto karty ještě neobsahují žádné údaje, které by byly vázány lékařským tajemstvím. Nicméně už při jejich prvním ohlášení r. 1991 jsme byli stále znovu ujišťováni, že na karty budou „**nejprve**“ ukládány pouze údaje, které stojí na obyčejném nemocenském lístku. **Později**, po vyjasnění zákona na ochranu dat (!), mohou být na kartu ukládány i další dodatečné „údaje“. List „fraktur“ k tomu svého času poznamenal:

„Na mikročipové kartě mohou být uloženy údaje o objemu zhruba 30 stran formátu A-4, tedy v podstatě celý ,zdravotní příběh' pacienta. Informace jsou uloženy u nemocenské pokladny. Pokud se dostane karta do cizích rukou, mohou být tyto informace snadno uloženy i někde jinde... A právě takovou kartu by si přál Werner Zühlke z bádensko-virtemberského zemského AOK:⁸⁶ ,Chceme mít kvalitativně dobrou kartu, na níž bude možné podle okolností ukládat více údajů.' – Norbert Blüm, svého času ministr zdravotnictví, hodlal takovou kartu zavést už k 1. lednu 1992, to se však poněkud zdrželo: Karta má být ještě ,vylepšena'.“⁸⁷ – Tedy zřejmě vylepšena ve smyslu větší capacity... Méně už je známo, že i uvnitř celé Evropské unie (EU) má být elektronicky kontrolována aktivita každé z členských zemí. Bylo možno se to dočíst v jednom rakouském rolnickém časopisu: „Noviny ,Landvolk', spojené s německým listem ,Deutsche Bauerzeitung', oznámily ve svém vydání ze

⁸⁴ „DT“, 8. 7. 1995 (dpa).

⁸⁵ „DT“, 15. 7. 1995 (Reuter).

⁸⁶ Německé období Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky; p. překl.

⁸⁷ Regine Fellmer ve „fraktur“, 16. 7. 1991, str. 11.

16. 2. 1992, že každý rolník v EU má být časem registrován a řízen ústředním počítačem v Bruselu. George Orwell nechává pozdravovat! „Integrovaný správní a kontrolní systém“ se jmenuje toto zneklidňující heslo z Bruselu. Má být uplatněn zákon EU se zavádějícím názvem „Zákon proti subvenčním podvodům“. Pomocí něho mohou být v budoucnu *trestáni ti z rolníků, kteří by vyprodukovali více, než jim dovolí bruselští komisaři*. Celý systém má po technické stránce doplňovat geostacionární satelit. Vynucené omezení obdělávané plochy, ale také početní stavy chovného zvířectva mohou být *dokonale kontrolovány* pomocí odpovídajícího transplantovaného čipu.⁸⁸

V každém případě se chystá co možná brzké zavedení elektronicky odečitatelného poznávacího čísla každého obyvatele Země bez ohledu na to, pod jakou záminkou nám bude jeho přijetí nyní i později „zpříjemněno“. Již v září 1992 tvrdil časopis „Insider“, vycházející v jihoafrické Pretorii: „Němci mají být už v blízké budoucnosti identifikováni nikoli svým jménem, nýbrž číslem. Němečtí počítačovní odborníci pracují na „čipové kartě“ s dvěstěmístným číslem, které však pro svého nositele zůstane neviditelné. Obchodní příkazy, bankovní vklady a výplaty, úřední formuláře, soudní výroky atd., to všechno už se nebude psát na papír, nýbrž může být „zachyceno“ pomocí karty a čteno na obrazovce computeru.“⁸⁹

I když zde bohužel chybí údaj o prameni, nezdá se být tato zpráva neopodstatněná. O dva roky později se totiž vynořila informace podobného obsahu, tentokrát však z Anglie a s *udáním zdroje*: „Co předložilo anglické konzervativní mozkové centrum „Adam Smith Institute“ ve studii s názvem „Vision 2020“, to místy připomíná hororovou představu A. Huxleye „Šťastný nový svět“. ... Už trestaným občanům má být implantováno elektronické označení, s jehož pomocí by mohla policie *kdykoli zjistit místo jejich pobytu*.“⁹⁰

Máme před sebou opět skvělou záminku pro údajnou „nezbytnost“ či „prospěšnost“ elektronického identifikačního označení. Ale tento roztomilý návrh britské „fabriky na myšlení“ jde v ústrety plánům Satanovy synagogy mnohem víc, než všechno, co jsme zde dříve ukázali. Zde už totiž není řeč o pouhé **(čipové) kartě** s identifikačním číslem, ale o elektronickém (číselném) označení, umístěném přímo na **těle** člověka!

U lidí – a dokonce i jen zločinců – se o něčem takovém teprve jen mluví, u zvířat je to však už hotová věc: „Psům v Japonsku budou už zakrátko implantovat na krk mikročipy. Pomocí čtecího zařízení pak mohou být zatoulaní psi velice rychle identifikováni a vráceni svému páníčkovi.“⁹¹ – Co *mělo být* koncem r. 1994 v Japonsku teprve uděláno, *bylo už* v téže době v USA hotovou věcí!⁹² Podrobná zprá-

⁸⁸ „Pflug – Mitteilungen der Notwehrgemeinschaft der Bauern“ (Pamhagen/Österreich), č. 3, červenec 1995, str. 3.

⁸⁹ „Der Insider“, 1. 9. 1992.

⁹⁰ „pur-magazin“ (Kisslegg), č. 8/1994, str. 5.

⁹¹ „Rhein-Zeitung“ (Koblenz), 9. 11. 1994.

⁹² Pod titulkem „Za psa s čipem méně“ píše „Právo“ (1. 7. 1997, str. 12) mj. toto: „Majitelé, kteří se rozhodnou opatřit svého psa mikročipem, budou mít po dobu dvou let úlevu 300 Kč z roční sazby poplatků ze psů. Schválili to v pátek poslanci pražského zastupitelstva...“ – Městská správa, která „nemá“ na úklid ulic, ovšem na „projekt 666“ prostředky nešetří, viz článek „Praha

va francouzského časopisu „Sous la bannière“ z listopadu/prosince 1994 o tom nedovoluje pochybovat. Ve vlastním překladu zde reprodukuji nejdůležitější pasáže této alarmující zprávy:

„Ve Spojených státech se právě rychlostí stepního požáru šíří ‚nové elektronické značkování‘, a nyní už také i v ostatních zemích. V současné době se týká zvířat a umožňuje vyhledávat, střežit a identifikovat koně, krávy, ovce, vepře, psy, kočky, ptáky i ryby. Může být dokonce používáno pro všechny průmyslové výrobky! Oč přesně jde? Jedná se o drobnou skleněnou trubičku s pasivním mikroprocesorem o velikosti rýžového zrna (cca 11 x 2 mm), která se zavádí pomocí podkožní injekční stříkačky. Tento ‚*identifikační čip*‘ (ID-Chip), který je zde vyobrazen, vyrábí americká firma DESTRON IDI v Coloradu. Čipový implantát se také někdy nazývá ‚transponder‘. V zásadě je to radiový nebo radarový vysílač i přijímač, jenž je teprve pomocí nastaveného signálu vybuzen k vysílání. Proto se implantát nazývá ‚pasivním‘.

Přístroje k identifikaci dobytka (a pod.) vysílají signál, na který pod kůží zvířete implantovaný čip odpovídá jako ozvěna. Plný název tohoto zcela neobvyklého rýžového zrnka zní: Destron Idi Transponder TX 1400 LX, a dnes jsou už i další modely. Americký novinář Terry L. Cook, který vypracoval podrobnou technickou zprávu o tomto zařízení, mj. říká: ‚V novém mikročipu skrytá technika není nijak obzvlášť komplikovaná a po jistém vylepšení by mohla být v širokém rozsahu používána i u lidí‘.“

V poznámce pod čarou je pak jako pramen uvedena kniha *Terryho L. Cooka* „666-technologie implantovatelného biočipu“.⁹³ Dále se říká: „Z knihy se dozvídáme, že cena tohoto ‚rýžového zrnka‘ se pohybuje kolem 4,5 dolaru. Autor pak cituje článek ze ‚San Diego Union‘ z 9. listopadu 1991, v němž jeden novinář uvádí, že město Los Angeles rozhodlo o přijetí ročního úvěru ve výši 123 tisíc dolarů k ‚implantacím‘ u domácích zvířat a chce tak podnítit jejich majitele k následování. Cíl akce spočívá ve snížení počtu zaběhlých zvířat, což dosud stojí město spoustu peněz. ... V jiném článku, převzatém z ‚Arizona Republic‘ (20. 7. 1989) navrhuje jistý Jack Dunlap implantovat elektronický čip... dětem (!!!), aby je rodiče mohli snadno za jakékoli situace najít... K rozšíření této praxe na všechny lidi pak už bude jenom krůček!...“⁹⁴

Začátkem roku 1996 konečně dorazila z USA zpráva, která uzavřela oblouk od **identifikačních karet** k novému bezhotovostnímu placení pomocí **čipových karet**: „Americké banky a koncerny plánují poznávací znamení pro všechny občany. Po pozitivních testech způsobilosti se mají k systému připojit i země Evropské unie. Pod záminkou zřízení bezhotovostního systému převodu peněz mají být všichni

bude špinavější, technická správa komunikací nemá na úklid“ („Právo“, 8. 7. 1997, str. 12); pozn. editora.

⁹³ V originále „Implantable Biochips Technology 666“.

⁹⁴ Félix Causas v: „Sous la bannière“ (F-18260 Vailly-sur-Sauldre) č. 56, listopad/prosinec 1994, str. 20 a dále. — Velmi podobné zařízení předjímá ve svém díle „K mrakům Magellanovým“ např. „polský“ autor sci-fi S. Lem (Praha 1962, polský originál dokonce již 1955). O příklady z prací dalších autorů žánru není nouze a jsou pouze dokladem větší nebo menší míry zasvěcení těchto „vizionářů“ do rámcových plánů Satanovy synagogy; pozn. editora.

občané zákonem přinuceni nosit laserem odečitatelnou značku. Plán však sahá ještě dál. V budoucnosti má být novorozencům implantován mikročip – elektronický osobní průkaz. ... Tento mikročip je tak drobný, že je pouhým okem sotva patrný, a může být zaveden pod pokožku zcela bezbolestně. Předpokládaná elektronická kódová čísla obsahují nejdůležitější osobní údaje. ‚Člověk v akváriu‘ už tedy dostává podobu. – První informace z Ameriky zněla tak nevěrohodně, že spíše vypadala jako opožděný Orwellův vtip. Přesto však k nám postupně pronikly další podrobnosti o novém identifikačním systému: Oběh peněz má být nahrazen computerovým systémem. Předpokladem pro zavedení nových elektronických osobních průkazů a měny bude zhroucení dosavadní měnové struktury a nástup kolapsu, který bude nesrovnatelně horší než krize r. 1929. Raději už snad ani nemluvě o tom, že nový elektronický ‚systém kontroly peněz‘ představuje *dokonalý prostředek totální kontroly a zotročení lidstva*.⁹⁵

7. Satanovo číslo na ruku nebo na čelo?

Přirozeně, kam také jít? Zatím však ještě vůbec není řeč o čísle 666, nýbrž „pouze“ o naší budoucí elektronické peněžence, která má být současně i naším identifikačním číslem pro úřady k hlášení pobytu, naším elektronickým nemocenským lístkem, trvalým označení našeho stanoviště pro pozorovací satelity atd. ... Tento zázračný všeúčelový čip přece nemůže zůstat navždy svázan s něčím tak nepraktickým, jako je plastická kartička! Možná to zní ironicky, ale je to myšleno smrtelně vážně.

Všechny argumenty proti kartě a pro elektronické označení **přímo na tělo** jsou od zavedení čipové karty zcela jasně zřejmé. Satanova synagoga s jeho užitím zatím ještě trochu váhá. Udělá to nejspíš teprve tehdy, až se rozmáchne k poslednímu úderu; to už pravděpodobně nebude příliš dlouho trvat. Není tedy vůbec předčasné zabývat se těmito argumenty.

Prvním zřejmým argumentem proti kartě je nebezpečí jejího zneužití podvodníky, kteří takto mohou způsobit bankám, resp. kreditním společnostem mimořádně velké finanční škody. Na tuto slabinu běžných kreditních – a tím více čipových – karet si právě ‚kartové podniky‘ už dost často stěžovaly. Proti podvodům se musí přirozeně energicky bojovat. A jejich boj **zcela sám sebou jde směrem, který lidem v pozadí kartového zlořádu ovšem znamenitě vyhovuje**.

Počátkem r. 1992 jsme o tom mohli číst: „V boji proti zneužívání zfalšovaných nebo odcizených kreditních karet už nová bezpečnostní koncepce vykázala první úspěchy. Přední firma na německém trhu Eurocard zaznamenala v posledním čtvrtletí roku 1991 pokles průměrných škod, způsobených falšováním. ... K nové bezpečnostní koncepci Eurocardu patří nyní také identifikační kontroly držitelů karet.“⁹⁶

⁹⁵ „Top Secret“ (Wolfurt/Österreich) č. 2/1996, str. 3 a dále.

⁹⁶ „DT“, 31. 1. 1992 (dpa/vwd).

O tři roky později, v prosinci 1994, se znovu psalo: „Firmy, nabízející kreditní karty, pracují také samy na vylepšení jejich bezpečnosti. Od r. 1993 už má Citibank první Visa Card s fotografií. Visa navíc také plánuje zavedení zvláštního mikročipu, který by ověřoval pravost karty. Rovněž Eurocard chce na své karty umístit fotografii uživatele. Politikové CDU a CSU požadují, aby byly fotografií a daty majitele vybaveny všechny kreditní karty kvůli lepší ochraně před jejich zneužíváním, protože kriminality v tomto oboru silně přibývá.“⁹⁷ – *Vzdor už dávno zavedeným „identifikačním kontrolám“ tedy kriminality přibýlo!* Dodatečným zavedením fotografií na karty jí však rozhodně neubude, protože jak známo, ani nové osobní průkazy se zalisovanou pasovou fotografií nejsou bezpečné před zfalšováním. – Takže, co s tím?

K bédování na škody, vzniklé falšováním, se ke svým kolegům v oboru kreditních karet už dávno přidaly i nemocenské pokladny. Je zde třeba vyjádřit opravdu upřímný obdiv perfektní režii, skryté za vytvářením postoje veřejnosti k novým elektronickým nemocenským kartám. Sotva byly čipové karty zavedeny a ‚elektroničtí pojištěnci‘ se s nimi pod tlakem zákona ještě ani nestačili pořádně smířit, už je ústy svých představitelů hlasitě oceňovali a chválili jako ideální řešení. Bylo tomu např. začátkem července 1994, a ve zprávě agentury dpa v novinách „Rhein-Zeitung“ z Koblenze stálo: „Za ‚naprostý úspěch‘ označily rezervní pokladny v Porýní-Falci zavedení nových čipových karet, které nahrazují dosavadní nemocenské lístky. Lékaři i pacienti si především pochvalují s tím spojené zjednodušení, řekl mluvčí Svazu zaměstnanců nemocničních pokladen (VdAK) Axel Kollecker. Ve třech předních pokladnách nebyly zaznamenány žádné případy zneužití nových karet.“⁹⁸

Přesně o dva a půl měsíce později, kdy už si lékaři a pacienti na karty pomalu zvykali, *vypadalo najednou všechno úplně jinak*. Např. v celoněmeckých novinách „Deutsche Tagespost“ stála následující hrozivá zpráva: „Závažné nedostatky... vykazují computerové nemocenské karty, které nahradily sto let staré nemocenské lístky. Všech sedmdesát milionů pojištěnců nemocenských pokladen má mít do konce tohoto roku kartu, vyzbrojenou čipem. Dlouhý čas byla karta vychvalována jako ‚klíč ke všem lékařským výkonům‘. Teď se však ukazuje, že tento klíč nemá prakticky žádné zajištění a může být použit kýmkoliv. Plastikové karty už mezitím na drogové scéně povýšily na objekt mimořádné poptávky, a na černém trhu se za ně platí od 100 do 3 000 marek. Kdo tedy jde k lékaři s kartou svého souseda, nebudou se ho ptát na osobní průkaz ani tam, kde ho neznají.“⁹⁹

Od pacientů by přirozeně mohl být i nadále vyžadováno předložení osobního průkazu. To by však bylo příliš zdlouhavé, ale především by anulovalo údajné zjednodušení, které přinesla nová karta. Navíc i samotné osobní průkazy se nechají falšovat stejně jako předtím. Tedy jasný případ, a přesně na to nás také podobné zprávy kontrolovaných masmédií postupně připravují: **stoprocentní** jistotu vůči falšování a zneužívání karet, na něž se ozývají stále hlasitější stížnosti, nabízí vý-

⁹⁷ Oskar Metzger v „DT“, 23./24. 12. 1994.

⁹⁸ „Rhein-Zeitung“, 6. 7. 1994 (dpa).

⁹⁹ Horst Biallo (pravděpodobně dpa) v „DT“, 24. 9. 1994.

hradně – elektronické identifikační číslo **na vlastním těle**! Spolehlivě implantováno pod pokožku nemůže být ani odcizeno, ani okopírováno nebo pozměněno...

Ani druhý argument není o nic méně jasný: **sám vlastník karty může utrpět nedozírnou (a nejen finanční) škodu** v případě, že mu bude zcizena nebo se nějakým způsobem ztratí. Je pravda, že by mohl dostat bez problému kartu novou, protože všechny její údaje jsou bezpečně uloženy na úřadech, v bankách a pod., jenže – jak potom prokáže úřadům či bance svojí totožnost, když ztracená elektronická karta nahrazuje i fotografii na osobním průkazu...!? Nesmysl?

Ale přesně takto argumentovala už redakce „Spiegelu“ v listopadu 1994, když se starostlivě ptala: „Jak dalece bezmocný je člověk, který ztratí svoji multifunkční čipovou kartu se všemi důležitými osobními údaji? Nerovná se to prakticky ztrátě paměti? Nepřijde tím o svou vlastní identitu? Je pro vyloučení možnosti zneužití nepovolanými skutečně nezbytné tajné osobní číslo pro každé jednotlivé použití? Kdo by si je také mohl všechny pamatovat? A profesor práv a badatel v oboru následků techniky Alexander Roßnagel (44) se ptá: ‚Máme snad takovou svátost jen tak strkat do vstupního otvoru kdejakého čtecího zařízení‘?“¹⁰⁰

Nanejvýš nepříjemné a vážné ztrátě karty se lze po zralé úvaze skutečně vyhnout pouze tím, že zde jednoduše žádné karty ke ztracení nebudou, a každý ponese svůj nenahraditelně vzácný univerzální datový mikročip jako značku na vlastním těle. Je to tak?

Mluví pro to ještě třetí argument, který současně vysvětluje, proč elektronické označení nemůže být umístěno nikam jinam, než na čelo nebo na ruku: **Karta je velice nepraktická!** A to ne snad jen proto, že bychom v nadcházejícím věku elektroniky museli plastikovou kartu dennodenně vytahovat z peněženky a znovu ji ukládat zpět. Tato moderní vymoženost nás totiž u kontrolních čipových automatů hned sama připraví o čas, který jsme díky jí ušetřili už nepotřebným „obtížným obstaráváním drobných“. Na mimořádný nedostatek čipových karet narazil i Rös-gen, vedoucí referátu při plánování projektu „Berlín bez hotových peněz“; a přirozeně že nejenom on! Časopis „Spiegel“ nám problém vykládá takto:

„Veřejná městská doprava by se prakticky zhroutila, kdyby každý pasažér musel při nástupu vložit svou kartu ke kontrole do čtecího zařízení. Nekonečné fronty by byly prostě nevyhnutelné, zvláště když jsou stanice metra přístupné jen relativně úzkými tunely. Osadit vedle sebe více turniketů s otáčivými madly, jako je tomu např. v Paříži, není v Berlíně ze stavebních důvodů možné. Proto hodlá Rös-gen zavést bezkontaktní čipy. Podle vzoru Helsink nebo Kodaně pak už postačí, když cestující přejede elektronickou jízdenkou v určité vzdálenosti nad sloupkem se senzorem. Zvukový a optický signál oznámí, že přístroj čipovou kartu zaregistroval podobně, jako je tomu již dnes u scannerových pokladen v obchodech.“¹⁰¹

Takové řešení problému však může být samozřejmě také jen provizorní, protože ponechává bez povšimnutí – již zde také zmíněné – dalekosáhlejší problémy, spočívající v mj. tom, že sice v tlačenici před turnikety již cestující nemusí hledat drobné, zato však musí vyhledat svou cennou kartu, přejet jí nad senzorem a znovu

¹⁰⁰ „Der Spiegel“, 21. 11. 1994, str. 66.

¹⁰¹ Tamtéž, str. 79.

pečlivě uložit. Ve všeobecném zmatku při tom může dojít k ledasčemu, počínaje pádem karty na zem, zdržováním ostatních a konče ztrátou nebo odcizením karty, což není s případem pár mincí srovnatelné. ... Oč bezpečnější, jednodušší a rychlejší by bylo pouze projít kolem senzoru s implantovaným čipovým číslem na ruce (nebo na čele)! Taková „karta“ je vždy pohotově a nelze ji ztratit, protože je – jak známo – pevně přirostlá...

Metoda elektronického označení má dokonce ještě čtvrtou a rozhodující výhodu: **Byla už vyzkoušena v „polních podmínkách“** a v praxi fungovala přesně tak, jak předpokládala teorie, tj. znamenitě, i když v detailech by jistě mohla být ještě vylepšena! „Před několika lety (1988)... testovalo malajské město Singapur po tři měsíce ve velkém měřítku na deseti tisících (10 000) vybraných osob! Časopis ‚Science et Foi‘ (č. 10, str. 37) oznámil, že toto velkoměsto chtělo vyzkoušet nahrazení kreditních karet individuálním *čárkovým kódem*, čitelným pomocí laseru. Příslušný kód byl polovině z testovaných osob aplikován na *zápěstí* a polovině na *čelo*.“¹⁰²

Úroveň technologie končícího dvacátého století to už tedy bez problému umožňuje. A i kdyby to nebylo prorokováno ve Zjevení sv. Jana, byla by věc sama vyšla z logiky technického vývoje: elektronická měna v podobě označení na ruce nebo čele, bez něhož už nikdo nemůže nic koupit nebo prodat! Nahlíženo čistě abstraktně, nebylo by lze proti tomu nic etického namítat. Samo o sobě by toto opatření bylo zcela neškodné a pravděpodobně dokonce i prospěšné ve světě, v němž by vládlo jediné pravé náboženství, ve skutečně křesťanských, respektive katolických státech, v němž by se elektronická „kontrola“ omezila přinejmenším na vnější dodržování Božích přikázání a zůstala by v hranicích zákonů, vydávaných v Božím duchu.

Jenže realita vypadá zcela jinak. Na konci druhého tisíciletí již žijeme v radikálně protikřesťanském světě, ovládaném – dílem před a dílem za kulisami – nenávistnými nepřáteli křesťanství, který jimi bude zcela otevřeně vydán nejstrašnějšímu tyranovi, jakého kdy dějiny poznaly – Antikristovi, apokalyptické „šelmě“, mající svou obrovskou sílu a moc nad lidmi od „draka“, tj. od Satana. *Elektronické označení je tedy nástrojem Antikrista, který jej bude (zne)užívat především k tomu, aby všechny obyvatele Země přiměl alespoň k vnějškovému uctívání a vzývání Satana.* Elektronické označení má být viditelné, přinejmenším částečně, a bude spojeno se zřetelně čitelným **jménem šelmy nebo „číslem jejího jména“, číslem 666** (Zj 13, 17). Ovšem viditelné umístění tohoto znamení na ruce nebo na čele je nepochybným přiznáním se k (pseudo)náboženskému následování Antikrista a tím nepřímou tudy i Satana, a všem, kteří Satanovo označení přijmou, hrozí Bůh bez nejmenších pochybností věčným trestem v pekle:

„Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu a přijme-li znamení na čelo své nebo na ruku svou, bude také píti z vína hněvu Božího, které bude smíšeno čisté v kalichu prchlivosti jeho, a bude trápen ohněm a sírou před anděly svatými a před Beránkem. A dým trápení jejich bude vystupovati na věky věků, a nebudou míti odpočinku ve dne ani v noci ti, kteří se klaněli šelmě a obrazu jejímu a kteří při-

¹⁰² Félix Causas v „Sous la bannière“ č. 56, listopad/prosinec 1994, str. 19.

jmou znamení jména jejího. **Tu jest (na místě) trpělivost věřících, kteří zachovávají příkázání Boží a víru Ježíšovu**“ (Zj 14, 9-12)

8. Kdy k tomu dojde?¹⁰³

Tato otázka se nabízí sama od sebe, ale přirozeně ji nelze přesně zodpovědět, protože neexistují žádné *oficiální* plány pro celosvětové nařízení elektronického označení s číslem šelmy. A i kdyby takové byly, podléhaly by z lidského hlediska nepředvídatelným změnám, jako ostatně všechno budoucí. Na základě všeho toho, co o Satanově synagóze a jejích *úmyslech* víme, se zde tedy můžeme pouze pokusit o stanovení pravděpodobné doby, kdy nastoupí elektronická světová měna a s ní také propukne **otevřené třiapůlleté panství Antikrista**.

V současné době se souběžně realizují tři základní strategie Satanovy synagogy, i když spolu zdánlivě nijak nesouvisí. Jenom jednou z nich je oficiální a veřejná politika: *evropská měnová unie*. Obě ostatní strategie Satanovy synagogy jsou zcela mimo oblast veřejné politiky, a pouze část jedné z nich je z nezbytnosti prováděna neskryvaně: postupné *nahrazování hotových peněz elektronickou měnou*. Zbývající strategie je tajná: Příprava *světové měnové unie*. Všechny tři strategie směřují (jako ostatně i mnoho dalších, jimiž se zde nemůžeme zabývat) ke zřízení protikřesťanského světového státu; se všemi musíme počítat, chceme-li *alespoň přibližně* odhadnout dobu, kterou Sion určil pro zavedení nuceného označení Antikristovým číslem 666.

Budeme-li věřit oficiální verzi Komise EU v Bruselu a úředním oznámením národních evropských vlád, pak zde není vůbec žádný důvod k obavám. Už koncem roku 1991 sice bylo v rámci jednání o Maastrichtské dohodě rozhodnuto zavést společnou evropskou měnu „nejpozději“ k 1. lednu 1999,¹⁰⁴ a tento termín měl být také za každou cenu dodržen, ale mezitím vypracovaný oficiální harmonogram konkrétního zavedení evropské měnové unie však neobsahuje **žádné (!)** příznaky hrozícího odstranění hotových peněz. „Evropský měnový institut“ předvídá ve zprávě z listopadu 1995 pouze toto:

„Národní měny a evropské peníze budou od r. 1999 paralelní a dále platné podle pevně stanoveného vzájemného směnného kursu, ale přesto ještě po další tři roky zde zůstanou národní měny jediným fyzickým platidlem. K 1. lednu 2002 mají být vydány evropské bankovky i mince a vyměňovány za národní platidla. Za dalších šest měsíců, tj. k 1. červenci 2002, má být přechod na evropské peníze ukončen, a od té chvíle se stanou jedinou platnou evropskou měnou.“¹⁰⁵

¹⁰³ Přestože se některé odhady dat budoucího vývoje od sepsání jeho knihy ještě nenaplnily, je třeba mít na paměti, že z taktických důvodů prozatím odložené záměry Satanovy synagogy ještě neznamenají opuštění; pozn. editora.

¹⁰⁴ „Kölner Stadt-Anzeiger“, 5. 12. 1991.

¹⁰⁵ „Hamburger Abendblatt“, 15. 11. 1995.

Nejširší veřejnosti tedy bylo tímto skutečně a opravdu dáno na vědomí, že i po roce 2000 půjde všechno pěkně dál jako dosud – s novou jednotnou evropskou měnou „euro“ ve formě tradičních bankovek a mincí. Ano, právě tak, jako by nikdo ze židozедnářsky řízených evropských komisařů a vysokými financemi zřízený „Evropský měnový institut“¹⁰⁶ dosud nikdy nic neslyšel o bezhotovostním platebním systému pomocí čipových karet! *Takové naprosté mlčení je ovšem mimořádně podezřelé.* Dá se z toho usuzovat, že neobyčejně úzká souvislost evropské měnové unie s plánovaným odstraněním hotových peněz má být tajena tak dlouho, jak to jen bude možné.

Jenže proč vlastně to má být skrýváno? Protože na jedné straně již nyní (a to bez toho, že by masy obyvatelstva tuto souvislost vnímaly) naráží měnová unie v celé západní Evropě na nedůvěru, ba dokonce na jasné odmítání, a na straně druhé proto, že je ještě naléhavěji zapotřebí překrásná demokratická kulisa, za níž už na plné obrátky běží poslední přípravy na protikřesťanskou světovou diktaturu. Národy Evropy se tedy *musí* demokraticky, což dnes znamená většinově, *samy vyslovit pro* oficiální měnovou unii. Rozhodně by to však nikdy neudělaly, kdyby již nyní věděly, že má zmizet nejen marka, libra, frank, lira atd. jako *důvěrně známé národní měny*, nýbrž i veškeré **hotové peníze!**

A právě s prosazením této druhé strategie, tj. s úplným odstraněním hotových peněz, má Satan a jeho synagoga náramně naspěch. Tak naspěch, že to začíná být nepříjemně nápadné i pořád ještě tak naivním ochráncům zájmů spotřebitelů. Začátkem ledna bylo citováno konstatování jednoho z nich, pana Manfreda Westphala z „Pracovního společenství spotřebitelských svazů“, že se „kreditní instituty obávají zmeškat rozjetý rychlík konkurence a proto tak nevhodně spěchají se zaváděním elektronických peněženek. Tento spěch se ukázal zvláště dobře při experimentu v Ravensburgu a Weingartenu, který má i bez vyhodnocení výsledků a případných úprav koncepce plynule přejít od podzimu 1996 k výměně zatím 25 milionů euroškových karet za karty čipové. Takový test nemůže sloužit ke zvýšení ochoty spotřebitelů a obchodníků k akceptování karet, nýbrž má čistě alibistickou funkci.“¹⁰⁷

Bylo to vcelku správně vyzkoušeno, jenom uváděný důvod spěchu byl chybný už proto, že síly bankovního světa velice přesně vědí, že v *jejich sektoru* tak jako tak žádná konkurence nebude. **Skutečný důvod neklidu spočívá v tom, že Sion a jeho lóže, tedy Satanova synagoga, má s One World naspěch.** A tento neklidný spěch opět vychází od jejich nejvyššího pána a mistra, od Satana osobně, o němž se v Apokalypse říká, že nesmírně zuří, „věda, že má málo času“ (Zj 12, 12).

A právě tento pochopitelný spěch nám také vysvětluje, proč Satanova synagoga dělá vlastně cosi nelogického. **Ve stejnou dobu**, kdy nechává bezpočetné plánovací, diplomatické a pracovní štáby usilovně se radit, rozhodovat a pracovat na uskutečnění **evropské** měnové unie, radí se a pracují jiné, ještě výše postavené a do lóžového tajemství hlouběji zasvěcené mozkové trusty myšlení i světla se štítící mezinárodní grémia a pracovní skupiny už dlouho na projektu, který *evropskou měno-*

¹⁰⁶ ... který se má od r. 1999 jmenovat *Evropská ústřední banka!*

¹⁰⁷ „DT“, 13. 1. 1996 (Reuter).

vou unii udělá zbytečnou ještě dříve, než se stane skutečností – na projektu **světové měnové unie**.

Bývalý spolkový kancléř *Helmut Schmidt*, který po léta působil také jako ministr financí, byl (a nejspíš je i nadále) členem hned několika takových židozедnářských „továren na myšlenky“. Mimo jiné byl koncem osmdesátých let předsedou mezinárodního grémia, které se nazývalo „Nezávislá (studijní) skupina pro finanční směry v rozvojových zemích“. Jako předseda byl pak zodpovědný i za písemnou „zprávu“ skupiny, o níž ovšem není známo, pro kterou sekci skryté vrchnosti byla určena. Ve zprávě s výmluvným titulem „Tváří v tvář Jednomu světu“ se na jistém místě říká:

„Trvalého hospodářského růstu nemůže být dosaženo v monetárním prostředí, jež je poznamenáno vysokou inflací a nevypočitatelným kolísáním kursů. Budoucí světový měnový systém proto musí přímo působit na disciplínu jednotlivých národních hospodářství, které musí vykročit směrem k úzké vzájemné internacionální spolupráci. ... Evropský měnový systém dokazuje, že stabilní podmínky jsou dosažitelné. Posílení a rozšíření tohoto systému by mohlo konečně být také cestou k reformě světového měnového systému.“¹⁰⁸

Z Evropského měnového **systému** se mezitím stala (plánovaná) Evropská měnová **unie**, ze Smidtovou skupinou požadovaného Světového měnového **systému** se tedy konsekvентně stane (plánovaná) Světová měnová **unie**. Avšak tento program je stále ještě přísně tajný, takže se jen tu a tam nějaký „zasvěcenec“ prořekne – nebo jde také o cílenou indiskreci příslušníka hospodářské světové elity, poslušného Satanovy synagogy či k ní dokonce patřícího. Tak například znovu v lednu 1996, kdy agentura dpa oznámila:

„Teoretik stability Herbert Giersch poukázal na to, že [evropská] měnová unie by „umožnila nové omezení svobody pohybu kapitálu“. Světová dělba práce si žádá jak „světové peníze, tak světovou řeč“, napsal bývalý prezident kielského Institutu pro světové hospodářství v novinách „Frankfurter Allgemeine Zeitung“. Evropská měna je zde „pouze přechodnou etapou“.“¹⁰⁹

Tak vida, před chvílí jsme zde označili souběžnost plánování a příprav evropské i světové měnové unie za cosi nelogického. Správně nahlíženo to však není o nic méně nelogické než nedávné vyhlášení evropské umělecké soutěže na grafickou podobu euromincí a eurobankovek, které mají být údajně v oběhu od ledna 2002, i když ve skutečnosti nemají nikdy spatřit světlo světa. Pokud však vezmeme vážně narážky právě citovaného insidera vysokých financí, pak má věc vlastní, dodatečně realizovatelnou logiku: *Evropská měnová unie by mohla být znenadání rozšířena na celý glóbus!* A to pokud možno již r. 1999 v návaznosti na okamžité a naprosté odstranění hotových peněz. ... Snad už dokonce o rok dříve.

Proč už tak brzy? K tomu by bylo možno uvést slušnou řádku důvodů. Tak alespoň některé:

¹⁰⁸ Helmut Schmidt (Hrsg.), *Facing One World. Report by an Independent Group on Financial Flows to Developing Countries*, Chairman Helmut Schmidt, o. O. (1. 6.) 1989, str. 19.

¹⁰⁹ „DT“, 15. 1. 1996 (dpa).

1. Všechno je už bezmála hotovo. Všechno je už nejen v praxi, ale i psychologicky připraveno pro *One World*: Židozедnářskými funkcionáři doslova prošípovaná **Organizace spojených národů** je připravena jako světový vládní aparát. Funkce vměšovací „**mírové**“ **policie**, kterou si OSN osobuje, bude mnoha lidmi nadšeně přijata. Přeměna národních armád v celosvětově použitelné **policejní jednotky OSN** rychle pokračuje. – Etnické a náboženské příslení křesťanských národů Evropy a Ameriky dělá skvělé pokroky díky **multikultuře a ekumenismu světového náboženství**. – Pod přísnou celosvětovou židozедnářskou kontrolou jsou **masová sdělovací média** a mnohá z nich se dokonce nacházejí v přímém židovském vlastnictví. – **Odpad od (skutečného) křesťanství** je už téměř úplný. – Ochota nových i starých pohanů, stejně jako zdánlivých křesťanů, holdovat divotvornému falešnému Kristu z milosti d'ábla, tedy Antikristovi, je také mimo jakoukoli pochybnost. – **Dozírací a kontrolní technika** pro plánovaný světový policejní stát už dozrála a je plně k dispozici. – Průmyslový a další nemovitý **světový kapitál** se také z největší části nachází přímo či nepřímě v židovských rukou. – Veškeré **světové finančníctví** je rovněž nepochybnou židovskou doménou, a tak dále a tak dál.

Je tedy třeba už jen udělat úplně poslední organizační opatření před velkým úderem; *One World* a jeho satanský vládce, Antikrist, **musejí** veřejně vystoupit na veřejnost *jedním jediným překvapivým úderem*, protože 99 procent světového obyvatelstva až do dnešního vůbec neví (nebo jen velice málo) o tajemných rejdech Satanovy synagogy, nebo dokonce o nich nechce nic vědět. Všichni jsou nepřetržitými zamlčovacími, dezinformačními, rozkladnými a propagandistickými kampaněmi masmédií připravováni na *One World* s protikřesťanským předznamenáním, protože je jim prezentován jako výsledek více méně normálního politického, hospodářského, kulturního a náboženského „vývoje“. Přímou výzvu, aby se podrobili jedné jediné židovsko-protikřesťanské světové vládě, by lidé jistě rozhořčeně odmítli, kdyby jim byla předložena otevřeně. V důsledku toho je na samém konci dlouhé podvrtné cesty Satanovy synagogy nezbytné ještě bleskové zaskočení těch, kteří byli tak dlouho voděni za nos.

2. Toto zaskočení bude mít podle všeho očekávání místo původně plánované třetí světové války nejspíš podobu uměle vyvolaného **celosvětového finančního zhroucení**. Přes Židy vynalezené a jimi téměř beze zbytku ovládané **burzy** může být zinscenováno doslova v každém okamžiku, a to navíc na sto a jeden způsob. Volba okamžiku v podstatě závisí na tom, kdy to pro dům Rothschildů a kolem něho seskupené vodiče loutek bude nejvýhodnější, tj. kdy jim budou naplánované střednědobé konkrétní okolnosti zaručovat, že své vlastní kapitálie nejen neztratí, ale naopak ještě vydělají. Zisky v nepřestavitelné výši jsou již předem naprogramovány, bude-li mít celosvětový burzovní krach vzápětí za následek světové zhroucení financí. Pak se totiž může dosavadní oběh hotových peněz předložit jako prapříčina všeho zla a současně vychválit celosvětové zavedení čistě elektronické měny jako jediný spásný prostředek! Při takovém postupu by nic z toho v očích světové veřejnosti až do té nejposlednější chvíle nevypadalo jako světové spiknutí,

a zabránilo by to *odporu v poslední minutě* (tj. v okamžiku náhle ustaveného židovského protikřesťanského státu), čehož se Satanova synagoga stále ještě obává.

3. Jak už bylo řečeno, Satan má naspěch; podobně i jeho synagoga. Když je ale už všechno téměř perfektně připraveno – na co potom síly temnot čekají? Jediný, kdo by je ještě mohl zastavit, by byl Bůh, pravý a jediný Pán dějin. Ale právě On nám v Apokalypse zjevil, že podle nevyzpytatelného rozhodnutí své božské prozřetelnosti všechno tohle přijde. Obrovský odpad křesťanů, resp. katolíků, k němuž mezitím došlo, má za nevyhnutelný následek Boží soud, který Bůh nad odpadlým světem **dopustí**.

4. Ani zde uvedené pravděpodobné důvody pro skutečně už brzké vystoupení Antikrista, resp. globální zavedení elektronického označení „666“ na ruku nebo čelo každého člověka, nám ovšem nedovolují udat konkrétní rok. Je tu však **zednářsko-kabalistická symbolika**, která nás vzhledem k pádícímu času přivádí k myšlence na jeden ze tří roků, totiž 1998, 1999 nebo 2000. Aniž bych to mohl tvrdit s nějakou jistotou, osobně považuji za **nejpravděpodobnější**, že Satanova synagoga má vyhlédnutý jeden z těchto roků (nebo dokonce alternativně všechny tři pro případ neočekávaného zpoždění) jako definitivní termín pro totální odstranění hotových peněz, globální zavedení elektronické měny pomocí označení na ruce nebo na čele, vyhlášení světového náboženství a intronizaci „znovu příšlého Krista“ (jak se samozřejmě bude Antikrist oficiálně nazývat)! Každý z těchto letopočtů totiž nabízí (ovšem různým způsobem) vhodnou magickou symboliku, čemuž, jak známo, přikládají židozednářští kabalisté mimořádně velký význam.

Začneme rokem 2000. Ačkoliv třetí tisíciletí po Kristu vlastně začíná teprve až 1. lednem 2001, již dávno se zakořenilo přesvědčení, že je to rok 2000, kdy dojde k přelomu tisíciletí. Důvodem toho je patrně náš arabský způsob psaní čísel: Vůbec poprvé totiž stojí „2“ namísto dávno obvyklého „1“ na začátku čtyřmístného letopočtu. Již jako samotný fakt **přelomu** tisíciletí se nám s takřikajíc psychologickou naléhavostí tedy sugeruje rok 2000 jako začátek „**nové**“ **epochy**. Zcela nové by však bylo dosud pořád jen vysnívané, ale nikdy nerealizované **otevřené židovské panství nad celým světem**. Zcela nové by bylo také oficiální odstranění dosavadní křesťanské éry **protikřesťanskou**, resp. **satanistickou érou**.

Již na zednářském kongresu v Paříži r. 1889 zvolal vysokostupňový zednář Francolin na adresu křesťanského světa a jmenovitě katolické Církve: „Rok 2000 naprosto jistě zpečetí váš konec...“¹¹⁰ – Tehdy to mohla být ještě pouhá rétorika; nicméně v okultním, kabalou inspirovaném a se zednářstvím úzce propojeném *hnutí New Age* našich dní je nepřehlédnutelná silná fixace na r. 2000 jako na očekávaný začátek *nového věku*, který má vystřídat všechno křesťanské.

Ještě povážlivěji však působí něco jiného. Jan Pavel II., jehož pokoncilní Církev pokládá za svého „Svatého Otce“, který však v pravidelných intervalech dostává a viditelně také provádí tajné instrukce radikálně protikřesťanského židovského

¹¹⁰ Cit. podle: Vinzenz Kreyenbühl, *Geheime Mächte in der Weltpolitik. Zeitbetrachtungen*, Olten 1923, str. 44.

zednářstva B'nai B'rith,¹¹¹ chce sám sebe i celý svět slavnostně připravit na rok 2000. Zvláště nápadná je při tom volba používaných výrazů. Již v červnu 1994 psal „Osservatore Romano“ (OR) o shromáždění kardinálů, jehož „ústředním bodem... byla oslava svatého roku 2000“. – Dále se ve zprávě říkalo: „Jednomyslně bylo přijato rozhodnutí, aby se jubileum slavilo ve znamení ‚živoucího Krista‘.“¹¹² – *Mrtvého* Krista si však Církev připomíná vlastně jen na Velký pátek, a to vždy u vědomí si jeho zmrtvýchvstání třetího dne. V tradiční katolické mluvě je stejně nadbytečné jako nezvyklé přikládat Kristovi atribut „živoucí“. Jestliže Mu je přesto tento přívlastek přisuzován, a navíc zrovna v souvislosti s rokem 2000, pak se to rovná neobyčejnému tvrzení, které chce naznačit, že je řeč o „živoucím Kristu“ **ve zcela jiném, totiž výhradně pozemském smyslu...**

Podezření v tomto směru ještě zesílí při pozorném čtení „apoštolského listu“ *Tertio millennio adveniente* z listopadu 1994. Stojí tam totiž i tato dvojsmyslná věta: „V roce 2000 bude muset s novou silou zaznít zvěstování pravdy: Ecce natus est nobis Salvator mundi.“¹¹³ – Kdyby Jan Pavel II. použil těchto slov při vánočním kázání, byla by věc jistě nepodezřelá a bez postranních úmyslů, protože věta „Ecce natus est nobis Salvator mundi“ je součástí katolické vánoční liturgie, a ve volném překladu zní: „Ejhle, zrodil se nám Spasitel světa“. – Ale proč by **musela** věroučná pravda o narození Spasitele před dvěma tisíci lety „zaznít s novou silou“ *právě a zrovna* roku 2000? Všechny zvěstované *katolické* pravdy jsou přece v kteroukoli dobu stejně aktuální a musí být hlášány vždy se stejnou silou a působností. Má snad výraz „s novou silou“ naznačovat něco jiného, co se však nyní zřejmě ještě nedá otevřeně říkat? Nemá pokud možno spíše napovědět, že se jedná o *zcela nového* Krista“?

Posílené podezření se nakonec změnilo jistotou, když si falešný prorok *Don Stefano Gobbi*¹¹⁴ r. 1994 „zavěštil“ takto: „Triumf Neposkvrněného srdce Panny Marie je již blízko. ... Zbývá už jen pouhých šest let. V roce 2000 bude zde. ... A já věřím, i když to neříkám příliš nahlas, ale v naší Knize je zcela jasně řečeno, že triumf Neposkvrněného srdce se bude shodovat se vznešeným znovupříchodem Krista, aby v tomto světě zbudoval své království.“¹¹⁵

Z biblicko-teologického hlediska je to čiré darebáctví, protože *znovupříchod Krista v celé slávě* se shoduje se *soudným dnem*, po němž už „v tomto světě“ žádné království nebude!! Mnohem spíše se však výše řečené dokonale shoduje s židovsko-talmudistickými představami o pozemském království pod panstvím pozemského „Krista“ (hebrejsky: „mesiáš“!), kterým má být právě **Antikrist....!**

¹¹¹ Srv. k tomu J. Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder die Herrschaft des Antichristen*, III. díl, Durach, i novější knihu téhož autora *Vorsicht – Wölfe im Schafpelz!*, Durach 1996.

¹¹² „L'Osservatore Romano“, 24. 6. 1994, str. 1.

¹¹³ Cit. podle kompletního oficiálního německého překladu „Apoštolského listu“ v „DT“, 17. 11. 1994.

¹¹⁴ Srv. Werner Nicolai, *Don Stefano Gobbi – ein Werkzeug des Himmels?*, Durach 1992.

¹¹⁵ Citováno podle: „fraktur“, 25. 12. 1994, str. 3; tam citováno ze *Sbírky přednášek Dona Gobbiho*, vydané Mariánským kněžským hnutím v květnu 1994 ve Vídni a Salzburgu.

Bylo by ovšem také zcela možné, že by Antikrist nastoupil na světový trůn už v roce 1999. Vždyť číslo jeho jména **666**, které hodlá donutit nosit všechny obyvatelé světa, se v tomto letopočtu skrývá hned dvakrát. Stačí jej obrátit, abychom spatřili číslici 666, ale je možné také počítat podle židovského kalendáře. Židovský nový rok začíná vždy na podzim, a na podzim 1999 začne podle židovského kalendáře rok 5760. Součet jednotlivých číslic dává $18 = 3 \times 6 = 666$!

Z pohledu kabalistických počtářů by byl ovšem ještě slibnější rok 1998. Před nějakým časem na to upozornil *Alain Kérizo*: „Podle Gemary [židovské pověřivé magicko-početní mystiky] je číslo 1998 bezesporu klíčovým číslem s udivujícími vlastnostmi! Rozumí se, že nelpíme na zcela vedlejším aspektu věci a nehodláme provozovat kabalistickou vědu; nicméně je jaksi zneklidňující, že číslo 1998, tj. 3×666 , spojené s šelmou, se nechá stejně tak dobře psát jako $(6+6+6) \times 111$ nebo 999×2 , což neslibuje nic dobrého.“¹¹⁶

Závěr: V každém případě uděláme dobře, když budeme nový elektronický měnový a kontrolní systém **bojkotovat**, jak to jenom bude možné. Navíc a především se ovšem musíme s blížícím se závěrem tisíciletí **připravovat** na nejhorší. Pro každého věřícího křesťana, který ví jak o existenci věčného pekla, tak o Božím příslibu věčné blaženosti, je přijetí elektronického znamení šelmy **absolutně vyloučené**. Takový odpor samozřejmě šelmu nepřičetně rozzuří a bude reagovat krvavým násilím. O tom nás Apokalypsa (Zj 13,7.10) nenechává na těch nejmenších pochybách: „A bylo jí dáno vésti válku se svatými a přemoci je. ... Odvede-li kdo do zajetí, do zajetí půjde; zabije-li kdo mečem, musí mečem býti zabit. **Tu jest (na místě) trpělivost a víra svatých.**“

Modleme se denně za obojí!

9. Krvavé pronásledování

I z toho mála věřících křesťanů, kteří konečně začínají chápat, jak hmatatelně blízko už je protikřesťanská tyranie, si bohužel až příliš mnozí ještě pořád dělají iluze o smrtelné vážnosti situace. Jedni říkají: „Když tedy nebudeme moci už nic koupit nebo prodat, pak si prostě brambory vypěstujeme sami.“ Jiní soudí: „To potom budeme zkrátka žebrať.“ A ještě jiní zarecitují starou církevní píseň: „Nechte, křesťané, Pána vládnout...“ a dodávají k tomu: „Pán už se postará, ono to tak hrozné nebude.“ – Zdá se, že tihle všichni neznají zásadu, kterou se ve svém životě řídili všichni světci: „Dělejme svoje a **(jen)** pak udělá svoje i Bůh!“ Nebo ještě jinak řečeno: „Pracujme tak, jako by všechno záviselo na nás, a modleme se, jako by všechno záviselo na Bohu!“

Jediná, svatá, katolická a **apoštolská** Církev stojí poprvé ve svých téměř dvoutisíciletých dějinách před největším nebezpečím *svého naprostého zničení*. **Apoštolskou** je Kristova Církev jen z moci spojení s Církví apoštolů. Toto spojení je tvořeno a udržováno nakonec jen svátostí biskupského a kněžského svěcení. Kato-

¹¹⁶ Alain Kérizo v „Sous la bannière“, č. 61, září/říjen 1995, str. 28, pozn. č. 3.

lická teologie zde mluví o **apoštolském světícím nástupnictví**. Kdyby se nepřátelům Církve podařilo zabít bez výjimky **všechny platně vysvěcené biskupy**, bylo by apoštolské nástupnictví neodvolatelně přetrženo. Pak už by velice brzy nebyli také žádní kněží, žádné mešní oběti, žádné svátosti. Církev by už nebyla apoštolská, už by nebyla Kristovým zřízením! Byla by beze zbytku zničena!

My přirozeně důvěřujeme neochvějnosti božího příslibu: „... a brány pekelné ji nepřemohou“ (Mt 16, 18). Když však pro to neuděláme svoje, nezasáhne ani Bůh. Mnohý z nás jistě pro nemoc, stáří či nejrůznější okolnosti už dávno nemůže nic „dělat“ – než se modlit. To přece ale mají dělat všichni věřící křesťané, místo aby s „falešnou odevzdaností Bohu“ lhostejně očekávali věci, které přijdou. Modleme se k Bohu, aby i ti druzí, a mezi nimi jmenovitě kněží a biskupové, konečně procitli ze své letargie...

Tentokrát už také nikdo nebude mít možnost uniknout do jiné země. V nadcházejícím „Jednom světě“ nebude žádné „zahraničí“!

Tentokrát už žádný křesťan nebude mít možnost praktikovat svou víru alespoň potají. Každý totiž okamžitě uvidí, že nenosí Satanovo znamení.

*K čemu jinému by museli uctívači šelmy nosit své označení **viditelně**, ne-li k tomu, aby bylo možno spolehlivě rozeznat vyznavače protikřesťanského satanismu od vyznavačů Kristových?*

Nic si nenamlouvejme! Dábel je sice podle Kristových slov obecně „vrahem od počátku“ (J 8, 44), ale jeho zcela obzvláštní nenávist platí vždy skutečným učedníkům Kristovým, a **jeho synagoga** dala od samého začátku jasně najevo, že také ona nic nenávidí smrtelněji než věřící křesťany, mezi nimi především katolíky a z nich opět na prvním místě nejzuřivěji nenávidí kněze, biskupy a papeže.

Nežli si to doložíme zcela konkrétními příklady, musíme si objasnit ještě následující: Opravdu věřící *a současně* i s jistotou platně vysvěcení katolíci kněží se vyskytují už jen ojediněle v pokoncilní církvi, která se pořád ještě s oblibou nazývá „římsko-katolickou“. Opravdu věřící *a současně* s jistotou platně vysvěcený biskup už v *pokoncilní* církevní hierarchii není zřejmě ani jeden.

Ve své knížce „Kříž zvítězí“¹¹⁷ prokazují, že bez výjimky všichni tam působící pokoncilní „biskupové“ přinejmenším koketují s antikřesťanským židovstvím. Zde je alespoň jeden nejnovější, obzvláště odpudivý příklad: Würzburský „biskup“ Paul Werner Scheele právě podruhé vydal „modlitební knihu“, která obsahuje **výhradně židovské** modlitby „tří tisíciletí“!

„Nikdo nepřichází k Otci leč jen skrze mne“ (J 14, 6), řekl jednorozený Syn Boží. V pravé katolické Církvi se proto svou bez výjimky *každou* modlitbou k **trojje-dínému Bohu** obracíme na Boha Otce „*skrze Ježíše Krista, Tvého Syna, našeho Pána, který s Tebou žije a panuje v jednotě Ducha svatého*, Boha od věčnosti do věčnosti“! – Odpadlý, protože viditelně judaizovaný würzburský „biskup“, se o něco takového už vůbec nestará.

On i jeho „bratři v úřadě“ a už vůbec naprostá většina v jejich duchu vychovaných „kněží“ se Antikrista nijak neobávají, neboť nejenže bezmyšlenkovitě přijmou satanské znamení, nýbrž jeho přijetí svým „ovečkám“ ještě sami naléhavě

¹¹⁷ V originále *Das Kreuz wird siegen*, Verlag Anton Schmid, Durach 1996.

doporučují. Pokud je zde tedy řeč o katolických kněžích a biskupech, pak jen o takových, kteří jsou jako tzv. „tradicionalisté“ nepochybnými stoupenci tradiční římsko-katolické víry a přijali svěcení podle tradičního a nepochybně platného ritu.

Sotva „vypukla“ francouzská revoluce, obrátili revolucionáři svoji nevysvětlitelnou nenávist znenadání proti katolické Církve a jejímu duchovenstvu. S průběžným odkazem na proslulého svobodomyšlného (tedy v žádné případě katolicky podjatého) historika revoluce Hyppolite Taineho dokazuje *Theodor von Sosnosky*, že masa tehdejšího francouzského obyvatelstva měla mnohé dobré důvody pro upřímnou vděčnost kněžím a řeholníkům, ale vůbec žádný důvod k jejich označení za nejnebezpečnější nepřátele lidu a tomu odpovídajícímu nakládání s nimi.

Jediné přijatelné vysvětlení tak náhlé antiklerikální zuřivosti lidu tedy spočívá v tom, že ze zednářstva a židovstva složená Satanova synagoga viděla v jí samou rozpoutané a podněcované revoluci první příležitost, aby mohla dát (relativně) volný průchod své ďábelské nenávisti vůči pravé Církvi Kristově. Skutečnosti, že se Židé rozhodující měrou podíleli na revoluci, přitakává bez nejmenších rozpaků i židovský spisovatel *Bernard Lazare*: „Vzdor jejich malému počtu v Paříži je vidíme vystupovat jako předsedy v revolučních sekcích, jako velitele legií, přisedící u soudů atd. Bylo jich neméně než osmnáct v Paříži a musely by se důkladně prostudovat archivy provincií, aby se mohla zjistit jejich celková účast.“¹¹⁸

Přímý svědek revolučních událostí, *Mallet du Pan*, napsal o fanatickém pronásledování kněží: „Mezi těmito supy, kteří se nespokojovali s pozřením své kořisti, nýbrž ji ještě rozsápali pařáty na kousky, byli samozřejmě také upíři národa, jako jsou lichváři a celá tahle spekulantská sebranka.“¹¹⁹ – Zjevně tím narážel na stejnou skupinu osob.

Poté, co byly pařížské věznice přeplněné „podezřelými“ do té míry, že už v nich nebylo místo pro další zatčené, sáhlo se 2. září 1792 po stejně účinném jako drastickém prostředku. Věznění byli jednoduše zavražděni, aby se udělalo místo dalším!¹²⁰ A hrozné dílo začalo jako naschvál kolonou šesti vozů s 24 zatčenými kněžími, kteří odmítli složit protikřesťanskou revoluční přísahu. Zčásti byli zabiti zfanatizovanou lůzou hned na nádvoří věznice, umístěné ve zrušeném opatství. Všechno bylo předem naplánováno: aby se davu umožnil tento masakr, měli kočí rozkaz projet rozvášněnou hordou co možná nejpomaleji, přičemž dvířka kočárů musela zůstat otevřená a vojáci z doprovodu konvoje nejen že lůzu podněcovali, nýbrž jí dokonce dali k „použití“ i své píky a šavle. Když konečně vozy dorazily do samotného vězení, zbývalo na živu jen dvanáct – většinou už zraněných – kněží. V jednom z vozů ležely pouze mrtvoly. Většina zbývajících kněží byla zavražděna hned při vystupování z vozů, ostatní s výjimkou tří pak krátce nato. Následně bylo vydáno heslo: „K vězení v karmelitánském klášteře!“ Byl tam internován větší počet kněží, včetně arleského arcibiskupa Jean-Maria Dulaue, kteří se pod přísným

¹¹⁸ Bernard Lazare, *L'Antisémitisme. Son Histoire et ses Causes*, 1894, reprint Ligugé/Vienne 1969, str. 167.

¹¹⁹ Podle: von Sosnosky, cit. místo 237.

¹²⁰ Dále citováno podle Sosnoského, str. 240-244; Fernand Mourett, *Histoire Générale de l'Eglise et la Révolution*, 2. opr. a dopl. vyd. Paříž 1920, str. 160-166; Nesta Webster, *The French Revolution*, 2. reprint, 1. vyd. 1919 bez udání místa 1983, str. 307-322 a 418 a dále.

dozorem zdržovali v klášterní zahradě. Tlupa vrahů pak začala bodat a mlátit nejprve ty z nich, kteří se nacházeli v přední části zahrady. Poté se začalo volat po arcibiskupovi. S rukama zkříženýma na prsou a se zrakem upřeným do nebes k nim důstojně vyšel a řekl stejně jako kdysi Spasitel k vojákům, kteří si pro něj přišli: „Já jsem ten, koho hledáte.“ „Tak to jsi ty,“ volali zběsilci, „ten starý lotr, arleský arcibiskup?“ „Ano, pánové, to jsem já.“ „Ty jsi tedy ten zločinec, který v Arles prolil krev tolika vlastenců?“ „Nikdy jsem nikomu nic zlého neudělal.“ „Však mi už ti ukážeme,“ zvolal jeden z davu a sekl jej šavlí přes čelo. Arcibiskup nedal najevo žádnou bolest. Poté mu kdosi rozťal hlavu v týlu. Arcibiskup si jen zakryl oči pravicí; třetím úderem byl sražen k zemi a pak mu vrazili do prsou díku s takovou silou, že nešla vytáhnout. Nešťastník vypustil duši, pošlapán nohama svých vrahů. Pod vedením jednoho z komisařů, vyslaných k tomu účelu Komunou, rozpoutal dav pravá jatka. Každý se zatčených musel ještě před smrtí prokázat svoji identitu a potvrdit, že trvá na svém odmítnutí revoluční občanské přísahy. Pak byli po dvou odváděni a vražděni za pokřiku chátry a provolávání slávy. Celkový počet kněží, zabitých při tomto zářijovém masakru, udává Taine na 250.¹²¹

Vlna vraždění se rychle šířila po celé Francii. „Na všech cestách k hranicím bylo vidět skupiny kněží, snažících se uniknout zuřivosti vrahů. Přistižení byli zadrženi, kamenováni, utloukáni holemi nebo házeni do řeky. Čtyři duchovní, dopadení v normanském Gacé cestou do Le Havru, byli uškrceni. Kapucínského pátera Valframberta umučili tím nejstrašlivějším způsobem v Alençonu. Abbého Loiseaue hodili do řeky a drželi pod vodou tak dlouho, až se utopil...“¹²² – Bezuzdné vraždění pokračovalo až do 6. září, kdy na Robespierrov příkaz ustalo.

Avšak ještě více než rok nato následovalo tzv. „noyaden“. Protože přeplněné věznice byly i v Nantes, přišel tamější revoluční velitel Carrier na zločinnou myšlenku nechat vězně na lodích, proměněných na dočasné věznice, jednoduše zmizet v řece Loiře. Rovněž zde se nestaly jen tak náhodou vůbec první oběti dva „lodní náklady“, plné zatčených kněží! V noci ze 16. na 17. listopad se vydali katani na řeku s 90 vězněnými duchovními. „tam pak sami otevřeli k tomu účelu vlastnoručně upravené záklopy [sic!] a všichni kněží utonuli ve vlnách.“ – Fungovalo to tak dobře, že 7. prosince pak Carrier „znovu nechal stejným způsobem utopit dalších 58 kněží, kteří byli do Nantes dovezeni z Angersu. Konventu o tom poslal následující zprávu: ‘... Dopravili nám z Angers dopraveno 58 kněží, kteří odmítli přísahu. Byli okamžitě zavřeni do lodi na Loiře; minulou noc se všichni utopili. Loira je opravdu revoluční řeka!’“¹²³

Kromě toho ještě padlo do roku 1798 za obět' gilotině nebo kulce mimořádně mnoho kněží a řeholníků.¹²⁴ Nejstrašnější krvavou daň však musela zaplatit králi věrná Vendée. Povstání proti antikřesťanskému revolučnímu režimu odpykalo katolické obyvatelstvo této provincie koncem r. 1793 doslovným – a mimořádně krutým – vyhlazením! „Večer po bitvě u Savenay bylo zastřeleno všech 288 zajatých royalistů. Revoluční generál Carpentier nechal zlikvidovat 1 500 zajatců a po pádu

¹²¹ Von Sosnosky, cit. místo 242 a dále.

¹²² Mourett, cit. místo 166.

¹²³ Von Sosnosky, cit. místo 242.

¹²⁴ Srv. Mourett, cit. místo 268 a dále.

Noirmoutier byla celá posádka 1 200 mužů vybita! Další generál Westermann zaslal Konventu hlášení o své úspěšné činnosti ve Vendée, v němž se mj. říká: „Už není žádná Vendée! Zemřela pod našimi blýskavými šavlemi včetně žen a dětí. Nechal jsem je postřílet v Marais a v Savenayském lese. Podle vašeho rozkazu jsem nechal rozdupat děti kopyty našich koní a ženy pobít. Nikdo mi nemůže vytknout, že bych nechal na živu jediného ze zajatých. Trestalo se bez přestávky. ... Cesty jsou doslova poseté mrtvými těly...“ Není vůbec těžké si domyslet, jak obrovský musel být počet obětí při takových masakrech.¹²⁵ – Současnými historiky je odhadován na *nejméně* 120 000!

Satanova synagoga se nikdy příliš nerozpakovala ve výběru prostředků, šlo-li o boj proti katolické Církvi a katolickému náboženství. Je jasné, že *v budoucnu už teprve nebude mít zapotřebí brát ohledy na nic a na nikoho!* Zde je další příklad z minulosti. Pověstné povstání pařížské Komuny na jaře 1871 trvalo pouhé dva měsíce, než se zhroutilo. A přece i toto krátké časové období stačilo anarchisticko-komunistickým revolucionářům k zavraždění pařížského arcibiskupa Darboye včetně dalších duchovních a k ubití dominikánského pátera Captiera i řady jeho spolubratří, stejně jako pátera Olivanta včetně 47 dalších řeholních duchovních, světských kněží i katolických laiků!¹²⁶ – Jsme zcela oprávněni připsat tomu novému výbuchu protikřesťanské nenávisti časově krátké revoluce jednoznačně židovský charakter. Ujišťuje nás o tom totiž nikdo menší, než sám *Bernard Lazare*: „Mnozí Židé s internacionálním spojením hráli později roli během [panství] Komuny [mezi jinými Fribourg a Léo Frankel], kde se pohybovali i jejich další souvěrci.“¹²⁷

„Ruská“ říjnová revoluce byla zinscenována několika stovkami židovských revolucionářů z povolání pod vedením Lejby Bronštejna (alias Lva Trockého) a Vladimíra Iljiče Uljanova (alias Lenina; rodné jméno matky: Blanková)¹²⁸ dosti přesně podle „francouzského „vzoru“. Hned v prvním záchvatu revoluce se domnívali, že budou s církví [v tomto případě pravoslavnou] rychle hotovi. Náboženství bylo prohlášeno za zločin proti státu a duchovní pronásledováni. Bolševici pustošili a loupili chrámy, a profanovali je přeměnou na dílny, kasárna, biografy a – stáje! Kostelní zvony se rozbíjely a prodávaly jako kovový šrot. Rovněž byly hromadně odstraňovány i církevní symboly, jako kříže, ikony i další znamení víry, a nahrazovány symboly bolševismu, tj. hvězdou, srpem, kladivem a rudou vlajkou. Bolševici konfiskovali církevní majetek a odstraňovali služebníky církve zabíjením, nebo

¹²⁵ Von Sosnosky, cit. místo 247.

¹²⁶ Srv. Fernand Mourett, *Histoire Générale de l'Église. L'Église Contemporaine. Première Partie* (1823-1878), Paříž 1919, str. 591.

¹²⁷ Bernard Lazare, cit. místo 169.

¹²⁸ Jak se zdá, otázka Leninova původu je možná ještě poněkud komplikovanější. „Leninovi prarodiče po přeslici pocházeli ze Skandinávie. Jugan Gottlib Grossopf a Anna Beata Estedtová-Grossopfová. Leninova babička z otcovy strany, Anna Smirnovová, provdaná Uljanovová, byla Kalmyčka, jeho děd z matčiny strany byl Žid Izrail Blank.“ – Uvádí to dr. prof. Břetislav Dejdar z ruských pramenů v „Galerii špatných“, soukromá edice Nagajka“ č. 6 (Praha 1995), str. 8; p. překl.

„úředními“ popravami kvůli zdání zákonnosti. Tímto způsobem bylo zavražděno na 28 biskupů a 1 219 duchovních.“¹²⁹

Jedině z ohledu na hluboce zakořeněnou religiozitu širokých mas ruského lidu a kvůli pověsti komunismu v zahraničí se později od hromadné likvidace tohoto druhu upustilo a na její místo nastoupily „jemnější“ metody: věznění (často provázené mučením), vyhnanství a postupné vyhlazování v sibiřských pracovních táborech. **Avšak v budoucnosti už Antikrist a Satanova synagoga nebudou muset brát ohledy ani na jeden z výše uvedených důvodů.** V „One World“, již nyní radikálně protikřesťanském, téměř všichni přijmou na ruku nebo na čelo Satanovo znamení, nicméně mimořádně rafinované protikřesťanské štvání dostane (vedle toho, co **zde máme už nyní!**) zcela nepředstavitelné rozměry. Všudypřítomnou lživou propagandou bude vyvoláván více či méně skutečný či přinejmenším předstíraný „hněv lidu“ proti všem těm, kteří Satanovo číslo odmítnou, čímž mají být jednou provždy vyhlazeni.

Takové umělé vyvolávání lidového hněvu bylo ostatně vždy oblíbenou metodou pronásledovatelů křesťanů. A to nejen ve starém Římě, kdy císař Nero na radu své židovské manželky Popeji obvinil z požáru města křesťany a pod touto záminkou je nechal proměnit v živoucí pochodně, nýbrž i v katolickém Španělsku, „když bylo 17. července 1834 bestiálním způsobem zavražděno 100 řeholníků, mezi nimiž bylo 50 františkánů z kláštera San Francisco el Grande, a byly také vyrabovány čtyři kláštery. Stalo se to přímo ve staré části Madridu se souhlasem vojenského velitelství města a za aktivní spoluúčasti městské policie! Podnětem k tomuto řádění byla okolnost, že následkem dlouhotrvajícího vedra tehdy v Madridu – stejně jako v celé Evropě – vypukla epidemie cholery a antiklerikální agitátoři rozšířili mezi lůzu pověst, že ji zavinili mniši otravováním studní. Od té doby pak rabování a zapalování klášterů i vraždění řeholníků a kněží patřilo k rituálu celé revoluce ve Španělsku. Rozhodujícím způsobem se na tom podílelo zednářstvo, které tam mělo mimořádně agresivní protikřesťanský charakter.“¹³⁰

Co se ve španělské občanské válce (1936-1939) dále odehrálo, označuje Karl Deuringer s odvoláním na písemná svědectví samotných pachatelů jako „snahu o dalekosáhlé, radikální a definitivní vyhlazení Církve ve Španělsku“.¹³¹ – Jsou spolehlivě známa jména neméně než 6 832 biskupů, kněží a řeholníků, kteří padli za oběť bezmezné nenávisti komunistů a jejich „interbrigád“ proti Církvi. Jen v diecézi Barbastro bylo kromě biskupů vyvražděno 87,8 procent duchovenstva, v mnoha dalších diecézích to byla přibližně polovina! A u všech těchto tisíců obětí „je zjištěno, že důvodem pro jejich zavraždění byla pouze ta skutečnost, že šlo o kněží resp. řeholníky“. – Satanská nenávist vůči křesťanům běsnila tak hrozně, že bylo „pro svou křesťanskou víru zabito i mnoho laiků“ a že „z obrovského počtu zavražděných laiků jich přišla o život polovina nebo dokonce více než polovina výhradně pro své katolické přesvědčení. Oběti byly ponejvíce popravovány zastřelením. Jsou však známy také případy poprav upálením nebo vrháním do důlních

¹²⁹ Von Sosnosky, cit. místo 166 a dále.

¹³⁰ Karl Deuringer, „Spanien, Land der Martyrer“, v „Der Fels“ 14 (1983), str. 206-210, zde str. 206 a dále.

¹³¹ Tamtéž, str. 207.

šachet. Konečné exekuci předcházelo v mnoha případech kruté zacházení a mučení. V části Španělska, ovládané komunistickou anarchistickou milicí, byla k mučení a neformálním okamžitým popravám vytvořena podle sovětského vzoru čeka, v níž také přímo působili sovětští funkcionáři. ... Z Madridu jsou známa jména 226 čekistů; podobně je tomu i v Barceloně a dalších městech... Metody barcelonské čeky platily za obzvláště rafinované.¹³²

Místo „sovětských“ funkcionářů této vražedné čeky by se ovšem mělo spíše mluvit o funkcionářích *židovských*! Následuje obvyklá otázka: Jsou pro to důkazy? Tak např. Abbé *Henri Mouraux* roku 1992 považoval za velmi zajímavé poslechnout si nejnovější výrok izraelského zástupce [ve Francii] Shlomo Ben Amiho: ‚Byl jsem ohromen enormní účastí Židů v interbrigádách. Španělská občanská válka byla posledním úsekem dějin judaismu, v němž se Židé rozhodli pro internacionální iniciativu‘.¹³³ – Témuž Mourauxovi vděčíme také za následující poukaz: V roce 1936 „vyzbrojovala francouzská [židovská!] vláda socialisty Léona Bluma členy komunistické strany a posílala je do Španělska, aby tam pomáhali ‚rudým‘ v masakrech tisíců kněží, řeholníků, řeholnic a více než milionu křesťanských laiků...“

Podívejme se teď ještě krátce do Mexika, kde o desetiletí dříve rovněž zuřila občanská válka. Když se židozедnářský režim¹³⁴ pokoušel spoutat a umlčet katolickou Církev pomocí stále drakoničtějších zákonů, reagovalo téměř stoprocentně katolické obyvatelstvo země ozbrojeným odporem. Povstání tzv. „cristeros“ začalo ovšem teprve poté, co došlo k řadě vražených útoků na kněží, řeholníky a katolické laiky ze strany režimu:

„V Colimě, San Luis Potosí, Michoacanu, Dirabgu, Guanajuatanu a Jaliscu byli pokojní občané násilně přepadáni, mučeni a vražděni státními úředníky, kteří byli kryti a podporováni vojenským velitelem i v případech žhářství, loupežného přepadení a znásilnění. Byly to především plánovité a státem schvalované násilnosti na dívkách a ženách (na něž si 13. 11. 1926 stěžoval Pius XI.), které přiměly muže k chopení se zbraní a zorganizování zoufalého odporu. Za jediný rok bylo během Callesovy ‚kampaně‘ zavražděno po předchozím strašném mučení na 146 kněží a bezpočet pokojných obyvatel, mezi nimi i dětí. Byl to tedy především sám Calles, který vyvolal vznik hnutí cristeros.“¹³⁵

Válka proti improvizované armádě bojovníků cristeros, kteří bránili pouze svoji víru a svobodu katolické Církve, vedl židovský nenávistník a jeho protikřesťanský lóžový režim s mimořádnou krutostí. Byla to válka proti vlastnímu civilnímu obyvatelstvu!

¹³² Tamtéž, str. 207 a dále.

¹³³ Henri Mouraux, *Combat de la Synagogue contre l'Église et sa défaite au fin des temps*, bez udání místa (Nancy 1992), str. 11.

¹³⁴ Tehdejší pověstně vykřičený prezident Plutarco Elias Calles byl syn arménsko-židovských rodičů a vysoký zednář 33. stupně. – Srv. Michael Kenny S.J., *No God Next Door. Red Rule in Mexico and our Responsibility*, 3. přehl. vyd. New York 1935 (reprint Rancho Palos Verdes, Kalifornie/USA bez vr.), str. 95 a dále. Srv. tamtéž, str. 102.

¹³⁵ Tamtéž, str. 116 a dále.

Typickou metodou ve stovkách hlášených případů bylo např. vytrhávání jazyka neozbrojeným mladíkům v provincii Leon a jejich následná poprava: Šlo o zuřivou reakci na odvahu jejich předchůdců, kteří u popravní zdi před smrtí provolávali ‚Viva Cristo Rei‘ [Ať žije Kristus Král!]. Prominentním mladým mužům byla stahována kůže s hlavy a prstů pravé ruky, protože přísahali na Krista Krále. Generál Fores [vojenský vůdce cristeros] a jeho zajatí kamarádi byli pověšeni za palce, a pak jim z těla strhávali řemeny kůže.¹³⁶ – V létě a na podzim 1927 se střílení a mučení domnělých sympatizantů cristeros ještě mnohonásobilo ve snaze psychicky tak terorizovat ozbrojené síly povstání. To všechno, jako např. zavraždění početných kněží i barbarské zmrzačení a umučení kněží Batize a Reyse i mnoha dalších farářů, však přineslo naprosto opačný efekt...¹³⁷

Když byl po ukončení mexické občanské války zprostředkováním Vatikánu a vyjednávání zednářské diplomacie USA zaručen svobodný návrat povstalcům, kteří dobrovolně složili zbraně, dal k tomu nástupnický zednářský režim svůj bezvýhradný souhlas:

„Během jediného měsíce bylo na 500 cristeros, kteří dobrovolně vydali zbraně, zastřeleno nebo zavražděno ve svých domovech, jejich majetek byl zkonfiskován a rodiny pronásledovaných ponechány bez možnosti obživy. Tento osud potkal celkem zhruba 5 000 cristeros a stovky kněží.“¹³⁸

Uzavřeme naše ani ne tak ohlédnutí zpět, jako spíše **vyhlídku** na to, co nás pravděpodobně brzy očekává, případem z novější doby, z tehdy židovsko-demokraticky (a nyní židozednářsko „demokraticky“) ovládaného Československa roku 1987! Dne 8. října byl pohřešován katolický farář z Borovce *Štefan Polák*, kterému bylo předtím několikrát telefonicky vyhrožováno neznámými osobami. Farář Polák byl nalezen zavražděný na své fáře, jejíž dveře musela policie nechat vylomit.

„Štefan Polák byl připoután tenkým drátem k horkému radiátoru topení. Drát byl utažen tak silně, že se na zápěstí oběti zařízl až na kost. Ústa mrtvého byla ucpána zmuchlaným papírem a lepicí páskou na koberce. Celé tělo bylo doslova poseto stopami po nejhroznějším týrání a obličej zavražděného zmrzačen téměř k nepoznání. Podle výsledků soudní pitvy bylo knězi zasazeno osm bodných ran nožem, avšak tak rafinovaně, že na jejich následky nevykrvácel. Slezina a játra oběti byly odtrženy, pravděpodobně následkem kopanců a jiných úderů. Lékařka, která obdukcí prováděla, prohlásila, že tak znetvořené tělo ještě ve své praxi neviděla. Celé utrpení kněze Poláka podle jejího odhadu trvalo asi 4 až 5 hodin.“¹³⁹

Jak dokazují početné indicie i následné groteskní snahy policie a justice o zamlžení případu, byl tento odporný zločin dílem politické policie.¹⁴⁰

¹³⁶ Tamtéž, str. 120.

¹³⁷ Tamtéž, str. 130.

¹³⁸ Tamtéž, str. 144.

¹³⁹ Anton Hlinka, „Sie wollen das Fürchten lehren. Priesterterrore durch unbekannte Täter in der CSSR“, v „Der Fels“ 19 (1988), str. 294-296, zde str. 294 a dále.

¹⁴⁰ Srv. tamtéž.

Až po dopsání kapitol 1-8 se mi dostaly nezávisle na sobě do rukou dvě důležité tiskové zprávy, které bych zde chtěl ještě uvést.

První je od *Deutsche Presseagentur* (dpa) a 17. července stála v různých listech, mezi nimi také v „Allgäuer Zeitung“:

„Münster /dpa). – Německé spořitelny zavedou v roce 1997 celoplošně ‚elektronické peněženky‘. Tím jejich zákazníci nebudou potřebovat žádné hotové peníze ani při placení drobnějších obnosů. Oznámil to mluvčí spořitelny ve čtvrtek v Münsteru.

Znamená to, že už na konci tohoto roku vymění spořitelny 19,5 milionů svých ec-karet za nové, vybavené dodatkovým mikročipem. S takto rozšířenými kartami budou moci zákazníci nakupovat všude tam, kde už mají k dispozici zvláštní terminály.

Nová peněžní karta, kterou si může zákazník nechat svým kreditním institutem ‚naplnit‘ až do výše 400 DM, má podstatně zjednodušit platební styk. Spotřebitele přitom nová čipová karta nestojí o nic více, než jaký byl dosavadní poplatek za vedení ec-karet. Obchodníci musí zaplatit buďto 0,3 procenty z celkového obrátu nebo dvěma feniky za každé nové ‚zaknihování‘. Původně se mluvilo o poplatku pěti feniků za každou transakci. Na rozdíl od dvouleté platnosti starých karet má tento nový platební prostředek životnost tří let. Německými bankami a spořitelnami odstartovaný pokusný projekt v hornosvábských městech Ravensburgu a Weingartenu sice končí až srpnu, ale už nyní je považován za ‚mimořádně úspěšný‘. Pět německých bank a svazy spořitelny počítají s tím, že v průběhu příštího roku bude novým čipem vybaveno všech 55 milionů bankovních, spořitelních a ec-karet.“

Druhá zpráva přišla z Kanady ve formě výstřižku novějšího vydání novin „Calgary Herald“; bohužel bez datování. Zde je překlad:

„Guelph, Ontario (The Canadian Press). – Již začátkem příštího roku budou moci všichni lidé tohoto města jižně od Ontaria vyřizovat své finanční záležitosti bez hotových peněz.

Royal Bank, CIBC a Bell Canada [kanadská telefonní společnost] hodlají použít města Guelph jako pokusného objektu k vyzkoušení nových elektronických Cash-Card s názvem ‚Mondex‘.

Úvěrové Mondexy ponesou jméno uživatele, identifikační číslo banky a mikročip, obsahující funkční část karty. Konečná podoba karty byla předvedena veřejnosti městskou radou už minulé pondělí. Na zadní straně každé mondexové karty bude stát: ‚Platí jen v Guelphu‘.

Zástupci obou bank sdělili představitelům města, že zde všechno pokračuje podle plánu tak, aby se z Guelphu stal severoamerický pokusný prostor pro úvěrové karty. Mluvčí CIBS, Don Gregg, uvedl, že banky zatím ještě nemají k dispozici počítač a další příslušné zařízení k používání elektronických peněz, že je to však jen otázka času, kdy bude všechno potřebné.

Northern Telecom [další telefonní společnost] pracuje na telefonním přístroji, který by umožňoval elektronický přenos peněz na individuální karty.

První obchodníci, kteří se připojí k programu, dostanou už v říjnu příslušné pokyny a v jejich obchodech bude nainstalován kartový systém. V listopadu pak už budou karty k dispozici i pro veřejnost.

Bezhotovostní platební systém však začne skutečně fungovat až po skončení vánočního nákupního shonu a banky doufají, že k příštímu březnu by už měl být systém Mondex přístupný po celém městě.

Karty budou po ruce stejně, jako je tomu u hotových peněz. Jejich používání nevyžaduje žádné podpisy, ani autorizaci nebo tajné číslo. A tak zatímco karta obsahuje peníze uživatele stejně spolehlivě jako dříve peněženka, není zatížena žádnými poplatky nebo úroky.

Gregg prohlásil, že poplatek za manipulaci s penězi na kartě bude podobný tomu, jaký musí zákazník zaplatit bance vždy, když si ukládá nebo vybírá peníze.

Výše poplatku bude teprve stanovena, ale Tim McNaughton z Royal Bank soudí, že se pohybovat v rozpětí 1,25 až 3 dolary za měsíc.“

Poslední informace: Computerová komunikační síť „internet“ už dnes obepíná celý glóbus a proto se také nazývá „world wide web“ (celosvětová síť). Každá elektronická internetová „adresa“ začíná podle vůle provozovatelů systému předponou „**http://www**“. Podle *oficiálního* výkladu je trojitě „w“ pouze zkratkou za „world wide web“. Kdo je však alespoň trochu obeznámen s *Gemarou*, tj. **kabalistickou číselnou symbolikou**, rychle zjistí, co tohle „www“ ve skutečnosti znamená. Písmenu „w“ naší latinské abecedy totiž v **hebrejštině** odpovídá písmeno *Vav* (vyslovuje se „vaf“, „vau“). A tohle písmeno je nejen **šestým** znakem hebrejské abecedy, nýbrž je také současně oficiálním označením pro **číslo šest!** (Hebrejská abeceda nemá totiž žádné zvláštní znaky pro číslice a musí pro jejich označení používat některá písmena, jako je tomu i v latině s písmeny I, V, X, C, D a M.)

Následkem toho je „www“ každé internetové adresy podle kabalistického pojetí **identické se satanským číslem „666“**...